Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

16 септември 2013 година*

„Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски, италиански, нидерландски и австрийски пазар на оборудване за баня — Решение за констатиране на нарушение на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП — Координиране на увеличения на цени и обмен на чувствителна търговска информация — Възражение за незаконосъобразност — Тежест на нарушението — Смекчаващи обстоятелства — Равно третиране — Пропорционалност — Забрана за прилагане с обратна сила“

По дело T-386/10

Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, установено в Iserlohn (Германия), за което се явяват първоначално H. Janssen, T. Kapp и M. Franz, а впоследствие Janssen и Kapp, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre и г-жа A. Antoniadis, в качеството на представители, подпомагани от A. Böhlke, avocet,

ответник,

подпомаган от

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-жа M. Simm и г-н F. Florindo Gijón, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет, като главно искане, частична отмяна на Решение C (2010) 4185 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня), и при условията на евентуалност, искане за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с това решение.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

* Език на производството: немски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 февруари 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение C (2010) 4185 окончателен от 23 юни 2010 година относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39092 — Оборудване за баня) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Европейската комисия установява, че е налице нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за европейското икономическо пространство (ЕИП) в сектора на оборудването за баня. Това нарушение, в което участвали 17 предприятия, било извършено през различни периоди от време между 16 октомври 1992 г. и 9 ноември 2004 г. и представлявало съвкупност от антиконкурентни споразумения или съгласувани практики на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 2 и 3, както и член 1 от обжалваното решение).

2 В обжалваното решение Комисията посочва по-конкретно, че констатираното нарушение се състои, първо, в координиране от производителите на оборудване за баня на годишните повишения на цените и на други ценообразуващи елементи по време на редовни срещи в рамките на национални професионални сдружения, второ, в определяне и координиране на цените по повод на конкретни събития като повишението на цените на суровините, въвеждането на еврото и въвеждането на пътни такси, и трето, в съобщаване и обмен на чувствителна търговска информация. Освен това Комисията констатира, че определянето на цените в сектора на оборудването за баня следвало годишен цикъл. В този контекст производителите определяли ценови листи, които по принцип оставали в сила една година и служели като основа за търговските отношения с търговците на едро (съображения 152—163 от обжалваното решение).

3 Продуктите, за които се отнася обжалваното решение, са продукти за оборудване за баня, които спадат към една от следните три подгрупи продукти: кранове и фитинги, душ кабини и аксесоари, и керамичен фаянс (наричани по-нататък „трите подгрупи продукти“) (съображения 5 и 6 от обжалваното решение).

4 Жалбоподателят, Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG, който измежду посочените три подгрупи продукти произвежда кранове и фитинги, е един от адресатите на обжалваното решение (съображения 34—36 от обжалваното решение).

5 На 15 юли 2004 г. Masco Corp. Inc. и дъщерните му дружества, сред които Hansgrohe AG, което произвежда кранове и фитинги, и Hüppe GmbH, което произвежда душ кабини, информират Комисията за наличието на картел в сектора на оборудването за баня и искат да бъдат освободени от глоби на основание Известието на Комисията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер по делата за картели (ОВ 2002 г., C 45, стр. 3, наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 2002 г.“) или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 2 март 2005 г. Комисията приема условно решение за освобождаване от глоба на Masco на основание точка 8, буква а) и точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. (съображения 126—128 от обжалваното решение).

6 На 9 и 10 ноември 2004 г. Комисията, в приложение на член 20, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1), извършва внезапни проверки в помещенията на няколко дружества и национални професионални сдружения, които осъществяват дейност в сектора на оборудването за баня (съображение 129 от обжалваното решение).

7 На 15 и 19 ноември 2004 г. Grohe Beteiligungs GmbH и неговите дъщерни дружества, както и American Standard Inc (наричано по-нататък „Ideal Standard“) и неговите дъщерни дружества искат съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален (съображения 131 и 132 от обжалваното решение).

8 Между 15 ноември 2005 г. и 16 май 2006 г. Комисията, на основание член 18 от Регламент № 1/2003, изпраща искания за предоставяне на информация на няколко дружества и сдружения, които осъществяват дейност в сектора на оборудването за баня, сред които и жалбоподателят (съображение 133 от обжалваното решение).

9 На 17 и 19 януари 2006 г. Roca SARL, както и Hansa Metallwerke AG и неговите дъщерни дружества искат съответно да бъдат освободени от глоби на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г. или поне размерът на глобите им да бъде намален. На 20 януари 2006 г. жалбоподателят също иска да бъде освободен от глоба или поне размерът на глобата му да бъде намален (съображения 135—138 от обжалваното решение).

10 На 26 март 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, което е изпратено на жалбоподателя (съображение 139 от обжалваното решение).

11 От 12 до 14 ноември 2007 г. се провежда изслушване, в което участва жалбоподателят (съображение 143 от обжалваното решение).

12 На 9 юли 2009 г. Комисията изпраща на някои дружества, включително на жалбоподателя, писмо с изложение на фактите, като привлича вниманието им върху някои доказателства, на които възнамерява да се основе при приемането на окончателно решение (съображения 147 и 148 от обжалваното решение).

13 Между 19 юни 2009 г. и 8 март 2010 г. Комисията изпраща допълнителни искания за предоставяне на информация съгласно член 18 от Регламент № 1/2003 на няколко дружества, включително на жалбоподателя (съображения 149—151 от обжалваното решение).

14 На 23 юни 2010 г. Комисията приема обжалваното решение.

15 В обжалваното решение, на първо място, Комисията приема, че описаните в точка 2 по-горе практики са част от общ план, който е имал за цел да ограничи конкуренцията между адресатите на решението, и че носят белезите на единно и продължавано нарушение, което обхваща посочените в точка 3 по-горе три подгрупи продукти и се простира на територията на Белгия, Германия, Франция, Италия, Нидерландия и Австрия (съображения 778 и 793 от обжалваното решение) (наричано по-нататък „констатираното нарушение“). В това отношение тя подчертава по-специално факта, че посочените практики съответстват на едни повтарящ се модел, който се оказва един и същ в шестте държави членки, в които е проведено разследването на Комисията (съображения 778 и 793 от обжалваното решение). Комисията посочва също, че има национални професионални сдружения, които покриват всички три подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, които тя нарича „координиращи организации“, национални професионални сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с поне две от тези три подгрупи продукти, които тя нарича „мултипродуктови сдружения“, както и

специализирани сдружения, чиито членове осъществяват дейност, свързана с една от тези три подгрупи продукти (съображения 796 и 798 от обжалваното решение). Накрая Комисията констатира, че е налице основна група от предприятия, които участват в картела в различни държави членки, в рамките на координиращи организации и мултипродуктови сдружения (съображения 796 и 797 от обжалваното решение).

16 Що се отнася по-специално до участието на жалбоподателя в констатираното нарушение, Комисията посочва, че макар да е производител само на кранове и фитинги, жалбоподателят все пак е запознат с различните продукти, предмет на констатираното нарушение, предвид участието си в тайните срещи, организирани в рамките на координиращите организации, а именно Arbeitskreis Sanitärindustrie (наричана по-нататък „ASI“) в Австрия и l'IndustrieForum Sanitär в Германия (съображение 872 от обжалваното решение). Що се отнася до географския обхват на картела обаче, Комисията приема, че не може да се счете, че жалбоподателят е запознат с картела в неговата цялост, а предвид участието си в срещите на двете горепосочени координиращи организации и в специализираното в Германия в подгрупата на крановете и фитингите сдружение Arbeitsgemeinschaft Sanitärindustrie (наричано по-нататък „AGSI“) е бил запознат само тайните практики в Германия и в Австрия (съображение 873 от обжалваното решение).

17 На второ място, за да определи размера на глобата, която трябва да се наложи на всяко предприятие, Комисията се основава на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“) (съображение 1184 от обжалваното решение).

18 Първо, Комисията определя основния размер на глобата. За да направи това в обжалваното решение тя уточнява, че за всяко от предприятията посоченото изчисление е направено въз основа на продажбите му за държава членка умножени по броя на годините участие в констатираното във всяка държава членка и за всяка съответна подгрупа продукти нарушение, така че е бил отчетен фактът, че някои предприятия осъществяват дейност само в някои държави членки или само по отношение на една от трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе (съображение 1197 от обжалваното решение).

19 След като прави това уточнение, Комисията фиксира на 15 % коефициента за тежестта на констатираното нарушение по смисъла на точки 20—23 от Насоките от 2006 г. В това отношение тя взема предвид четири критерия за преценка на нарушението, а именно естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не (съображения 1210—1220 от обжалваното решение).

20 Освен това Комисията фиксира коефициента за продължителността на констатираното нарушение, който трябва да се приложи към основния размер на глобата на жалбоподателите въз основа на разпоредбите на точка 24 от Насоките от 2006 г., на 6,66 за Германия, където жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение от 6 март 1998 г. до 9 ноември 2004 г., и на 3,66 за Австрия, където жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение от 2 март 2001 г. до 9 ноември 2004 г. (съображение 1223 от обжалваното решение).

21 Накрая, въз основа на разпоредбите на точка 25 от Насоките от 2006 г., за да възпре разглежданите предприятия от участие в хоризонтални споразумения за определяне на цени, подобни на споразуменията, предмет на обжалваното решение, и предвид четирите критерия за преценка по точка 19 по-горе, Комисията решава да увеличи основния размер на глобата с допълнителна сума от 15 % (съображения 1224 и 1225 от обжалваното решение).

22 По този начин се получава основен размер на глобата, който възлиза на [*поверително*] [1] евро по отношение на жалбоподателя (съображение 1226 от обжалваното решение).

23 Второ, Комисията разглежда наличието на отегчаващи или смекчаващи обстоятелства, които могат да доведат до коригиране на основния размер на глобата. Що се отнася до жалбоподателя, тя приема, че не е налице никакво отегчаващо или смекчаващо обстоятелство.

24 Трето, за да определи основния размер на глобата, която трябва да бъде наложена, Комисията прилага, по силата на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, таван от 10 % от общия оборот, реализиран през предходната стопанска година (наричан по-нататък „таванът от 10 %“). Глобата, наложена на жалбоподателя след прилагането на тавана от 10 %, възлиза на 12 517 671 EUR (съображения 1261 и 1264 от обжалваното решение).

25 Четвърто, Комисията приема, че жалбоподателят не може да се ползва от намаление на глобата на основание Известието относно сътрудничеството от 2002 г., тъй като е прието, че представените от него доказателства нямат съществена доказателствена стойност по смисъла на точка 21 от посочено известие (съображение 1304 от обжалваното решение).

26 Предвид гореизложеното, в член 1, параграф 2 от обжалваното решение Комисията констатира, че жалбоподателят е нарушил член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, като в периода от 6 март 1998 г. до 9 ноември 2004 г. е участвал в продължавано споразумение или съгласувани практики в сектора на оборудването за баня на територията на Германия и Австрия.

27 За така констатираното нарушение в член 2, параграф 6 от обжалваното решение Комисията налага на жалбоподателя глоба в размер на 12 517 671 EUR.

28 В член 3 от обжалваното решение Комисията нарежда на предприятията, посочени в член 1 от същото решение, от една страна, да прекратят незабавно установеното нарушение, в случай че все още не са го направили, и от друга страна, да се въздържат в бъдеще от извършване на което и да е от описаните в член 1 от посоченото решение действия или поведение и от всяко действие или поведение със същия или подобен предмет или резултат.

29 В член 4 от обжалваното решение се изброяват адресатите на обжалваното решение, сред които е жалбоподателят.

Производство и искания на страните

30 На 8 септември 2010 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

31 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 14 октомври 2010 г., Съветът на Европейския съюз иска да встъпи в производството в подкрепа на исканията на Комисията. С определение от 8 март 2011 г. председателят на осми състав на Общия съд уважава тази молба.

32 На 7 април 2011 г. Съветът представя писменото си становище при встъпване. Главните страни представят становищата си относно становището при встъпване.

33 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия по член 64 от Процедурния правилник поставя писмени въпроси на жалбоподателя. С писмо от 30 януари 2012 г. последният отговаря на въпросите в определения срок.

1 — Заличени поверителни данни.

34 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, поставени устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 29 февруари 2012 г.

35 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до него,

— при условията на евентуалност, да намали размера на наложената му глоба, и

— да осъди Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

36 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

37 Съветът моли Общия съд:

— да отхвърли възражението за незаконосъобразност по член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003,

— да се произнесе по своя преценка по съдебните разноски.

От правна страна

38 На първо място, следва да се припомни, че съдебният контрол, упражняван от Съда на Европейски съюз върху решенията, приети от Комисията за санкциониране на нарушенията на правото на конкуренция, се основава на предвидения в член 263 ДФЕС контрол за законосъобразност, който се допълва, когато съдът е сезиран с искане в този смисъл, от пълната юрисдикция, призната на посочения съд по силата на член 31 от Регламент № 1/2003, в съответствие с член 261 ДФЕС (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия, C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точки 53, 63 и 64). Тази пълна юрисдикция дава право на Съда да излезе извън рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията, да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това евентуално да отмени, намали или увеличи размера на наложената глоба или периодична парична санкция (вж. Решение на Съда от 8 декември 2011 г. по дело KME и др./Комисия, C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 103 и цитираната съдебна практика; вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 5 октомври 2011 г. по дело Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, Сборник, стр. II-6681, точка 265).

39 В случая е безспорно, че с настоящата жалба жалбоподателят е сезирал Общия съд с две искания, а именно, от една страна, да се отмени обжалваното решение в частта, която се отнася до него, и от друга страна, при условията на евентуалност, да се намали размерът на наложената му глоба.

40 От друга страна, следва да се посочи, че в писмената защита Комисията изтъква по същество, че първото искане е недопустимо, тъй като не е подкрепено с нито едно правно основание в жалбата.

41 В светлината на припомнената съдебна практика и на горепосочените съображения Общият съд най-напред ще разгледа допустимостта на първото искане по жалбата. След това в рамките на контрола за законосъобразност на обжалваното решение той ще разгледа основателността на

главното искане за частична отмяна на обжалваното решение и накрая — основателността на отправеното при условията на евентуалност искане Общият съд да упражни пълната си юрисдикция, като измени и намали размера на наложената от Комисията на жалбоподателя глоба.

I – *По допустимостта*

42 Комисията посочва по същество, че първото искане е недопустимо, тъй като изтъкнатите от жалбоподателя основания се отнасят единствено до намаляването на размера на глобата. Освен това тя счита, че опитът на жалбоподателя да поправи в писмената си реплика липсата на мотиви в жалбата трябва да се отхвърли като несвоевременен.

43 Жалбоподателят посочва по същество, че въз основа на представените в жалбата факти следва да се заключи, че обжалваното решение трябва да бъде отменено. Освен това в писмената си реплика той уточнява, че тази недействителност произтича от това, че той не е участвал в констатираното нарушение, тъй като, както заключава Комисията в съображение 873 от обжалваното решение, той не е знаел за географския обхват на нарушението, а именно територията на шест държави членки.

44 На първо място, що се отнася до преценката на допустимостта на първото искане, следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика, когато жалбоподател не изтъква никакво основание в подкрепа на искането си, предвиденото в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник изискване, а именно жалбата или исковата молба да съдържат кратко изложение на посочени основания, не е изпълнено и посоченото искане трябва да се отхвърли като недопустимо (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Metsä-Serla и др./Комисия, T-339/94-T-342/94, Recueil, стр. II-1727, точка 62 и Решение на Общия съд от 23 март 2004 г. по дело Theodorakis/Съвет, T-310/02, Recueil FP, стр. I-A-95 и II-427, точки 21 и 22).

45 Освен това, пак съгласно установената съдебна практика, макар да трябва да се признае, че посочването на правните основания на жалбата не е свързано с терминологични въпроси и с изброяването на процедурни правила и че излагането на тези основания по-скоро по същество, отколкото чрез правната им квалификация, може да е достатъчно, все пак трябва да е изпълнено условието съответните правни основания да се изведат достатъчно ясно от жалбата (Определение на Общия съд от 28 април 1993 г. по дело De Hoe/Комисия, T-85/92, Recueil, стр. II-523, точка 21 и Определение на Общия съд от 20 януари 2012 г. по дело Groupe Partouche/Комисия, T-315/10, точка 20, Решение на Общия съд от 25 октомври 2012 г. по дело Arbos/Комисия, T-161/06, точка 22).

46 В случая, за да се произнесе по допустимостта на първото искане, в съответствие с припомнената в точки 44—45 по-горе съдебна практика Общият съд трябва да провери дали жалбоподателят е изтъкнал основания, които по същество подкрепят посоченото искане, и дали е изложил поне накратко фактическите и правни обстоятелства, на които се основават тези твърдения за нарушение.

47 В това отношение следва да се посочи, че в подкрепа на жалбата жалбоподателят изтъква осем основания. Първото основание е изведено от грешки в преценката с оглед на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 на констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят, и размера на наложената му глоба, второто — от нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, произтичащо от прилагането на предвидения в член 23, параграф 2 от посочения регламент таван от 10 %, третото — от неотчитането на индивидуалното участие на жалбоподателя в констатираното нарушение в разрез с принципа на равно третиране, четвъртото — от неотчитането на по-ранните решения на Комисията в

нарушение на принципа на равно третиране, петото — от неотчитането на ограничените икономически възможности на жалбоподателя в нарушение на принципа на пропорционалност, шестото — от нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, произтичаща от прилагането на Насоките от 2006 г. — които предвиждат по-строг метод за изчисляване на глобите от предвидения в Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и на член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките от 1998 г.“) — към извършени преди тяхното приемане действия, седмото — от това, че член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 нарушава принципа на точност, и осмото — от незаконосъобразността на Насоките от 2006 г., тъй като те предоставят на Комисията твърде широко право на преценка. Последните две основания представляват възражения за незаконосъобразност.

48 Разбира се, следва да се констатира, че жалбоподателят е изтъкнал тези осем основания, без да уточни кое от двете първи искания подкрепят.

49 Въпреки това трябва да се посочи, че с изключение на третото основание, което по същество, бидейки насочено към това Общият съд да измени параметрите на изчисление на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с оглед на индивидуалното му положение, съпоставено с това на останалите участници, е изтъкнато в подкрепа на второто искане, първото, второто, четвъртото и петото основания по същество са насочени към това Общият съд да заключи, че като не е отчела различни обстоятелства, които характеризират участието на жалбоподателя в констатираното нарушение, Комисията е допуснала множество грешки в преценката, които опорочават обжалваното решение, което следователно трябва да бъде отменено или най-малкото да се намали размерът на наложената на жалбоподателите глоба. Що се отнася до шестото основание, следва да се счете, че като се позовава на нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, каквото представлявало прилагането на Насоките от 2006 г. към действия на жалбоподателя от преди приемането на посочените Насоки, жалбоподателят иска по същество Общият съд да констатира, че възприетият от Комисията в обжалваното решение метод на изчисляване на глобата е незаконосъобразен, в резултат на което следва да се отмени обжалваното решение или най-малкото да се намали размерът на наложената на жалбоподателя глоба, тъй като, ако Комисията бе приложила Насоките от 1998 г., посочената глоба е щяла да бъде по-малка. Що се отнася до седмото и осмото основание, трябва да се констатира, че като се позовава на незаконосъобразността съответно на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 и на Насоките от 2006 г., жалбоподателят иска да докаже, че обжалваното решение, доколкото при изчисляването на наложената му глоба се основава на посочения член и на посочените насоки, е незаконосъобразно, в резултат на което Общият съд трябва да го отмени или най-малкото да намали размера на наложената на жалбоподателя глоба.

50 От гореизложените съображения следва, че с изключение на третото основание, останалите основания са изтъкнати в жалбата в подкрепа на първото искане на жалбоподателя. Поради това, противно на поддържаното от Комисията, първото искане следва да се обяви за допустимо.

51 На второ място, що се отнася до допустимостта на доводите, които жалбоподателят развива в писмената си реплика, за да докаже, че не е участвал в единно и продължавано нарушение на територията на шест държави членки, следва да се припомни, че от разпоредбите на член 44, параграф 1, буква в) във връзка с член 48, параграф 2 от Процедурния правилник следва, че исковата молба или жалбата трябва да съдържа информация относно предмета на спора и кратко изложение на изтъкнатите правни основания, като в хода на производството не може да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени по време на производството. Същевременно основание, което представлява разгръщане на основание, изтъкнато преди това изрично или имплицитно в

исковата молба или жалбата, и което се намира в тясна връзка с последното, следва да бъде обявено за допустимо (вж. Решение на Общия съд от 26 юни 2008 г. по дело Alferink и др./Комисия, T-94/98, Сборник, стр. II-1125, точка 38 и цитираната съдебна практика).

52 В случая, що се отнася до географския обхват на констатираното нарушение, Общият съд посочва, че на две места в жалбата в подкрепа на първото и третото основание жалбоподателят упреква Комисията, че е допуснала грешка в преценката относно определянето на размера на наложената му глоба, тъй като е приложила същите критерии като използваните по отношение на предприятията, които са били запознати с констатираното нарушение в неговата цялост, независимо че в съображение 873 от обжалваното решение Комисията е достигнала до извода, че познанията на жалбоподателя за географския обхват на посоченото нарушение се свеждат до територията на две (Германия и Австрия) от шестте държави членки, до които се отнася нарушението. Освен това на две места жалбоподателят твърди, че следователно участието му в нарушението се свежда до територията на тези две държави членки.

53 Що се отнася обаче до останалите основни характеристики на констатираното нарушение, следва да се констатира, че в жалбата жалбоподателят не оспорва тези характеристики и по-специално факта, че посоченото нарушение се отнася до трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, а изтъква единствено, че е осъществявал дейност само на пазара на една от тези три подгрупи продукти.

54 Предвид гореизложените съображения следва да се счете, че доводите, които жалбоподателят развива в писмената си реплика, за да оспори географския обхват на констатираното нарушение, допълват твърдение за нарушение, което е формулирано в жалбата, и следователно трябва да се обявят за допустими. Що се отнася обаче до доводите, които жалбоподателят развива в писмената си реплика, за да оспори останалите основни характеристики на констатираното нарушение, те не допълват формулирано в жалбата твърдение за нарушение и тъй като са представени своевременно, трябва да се обявят за недопустими.

II – *По съществото на спора*

55 Както бе посочено в точка 49 по-горе, жалбоподателят изтъква осем основания в подкрепа на жалбата. Първото, второто, четвъртото, петото и шестото основание са изтъкнати както в подкрепа на искането за частична отмяна на обжалваното решение, така и на искането Общият съд да намали размера на глобата, наложена на жалбоподателя (първо и второ искане). Третото основание е изтъкнато единствено в подкрепа искането Общият съд да намали размера на глобата (второто искане). Що се отнася до седмото и осмото основание, както е видно от същата точка, следва да се счете, че те представляват възражения за незаконосъобразност.

56 Поради това, на първо място, следва да се разгледат двете възражения за незаконосъобразност, изтъкнати в рамките на седмото и осмото основание. На второ място, както бе посочено в точка 41 по-горе, ще бъдат разгледани, от една страна, исканията за частична отмяна на обжалваното решение, и от друга страна, исканията Общият съд да упражни пълната си юрисдикция, за да измени размера на наложената глоба като го намали.

А– *По възраженията за незаконосъобразност*

1. По възражението, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003

57 По отношение на възражението, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 (наричано по-нататък „първото възражение“), жалбоподателят поддържа по същество, че посоченият член, на който се основава обжалваното решение, нарушава „принципа на точност“, тъй като в него се говори единствено за тежестта и продължителността на нарушението като критерии за изчисляване на размера на глобата, без да се дефинират по-точно тези понятия, което означава, че Комисията има почти неограничена свобода на преценка по отношение на определянето на размера на глобата.

58 Комисията, подкрепяна от Съвета, оспорва доводите на жалбоподателя в подкрепа на първото възражение.

59 Макар в случая жалбоподателят да се позовава на нарушение на „принципа на точност“, следва да се констатира, че като твърди, че понятията за тежест и продължителност на нарушението не са достатъчно точни, той се позовава по същество на принципите на законоустановеност на наказанията и на правна сигурност (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 март 2011 г. по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, C-352/09 P, Сборник, стр. I-2359, точка 80). Следователно първото възражение трябва да се разгледа именно с оглед на тези два принципа.

60 В това отношение от съдебната практика следва, че принципът за законоустановеност на наказанията, фигуриращ в член 49 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 389) и прогласен по-конкретно от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „КЗПЧ“), е производен от принципа на правна сигурност, който изисква правната уредба на Съюза ясно да определи нарушенията и санкциите за тях (вж. Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, точка 59 по-горе, точка 80 и цитираната съдебна практика, в този смисъл вж. също Решение на Общия съд от 5 април 2006 г. по дело Degussa/Комисия, T-279/02, Recueil, стр. II-897, точка 66 и Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело Wieland-Werke и др./Комисия, T-11/05, непубликувано в Сборника, точка 58).

61 Освен това принципът на правна сигурност изисква тази правна уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага, и да имат възможност да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (Решение по дело ThyssenKrupp Nirosta/Комисия, точка 59 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

62 За да се спазят изискванията на принципите на законоустановеност на наказанията и на правна сигурност, не е необходимо разпоредбите, по силата на които са наложени тези санкции, да бъдат до такава степен точно формулирани, че последиците, които могат да произтекат от нарушение на тези разпоредби, да бъдат предвидими с абсолютна сигурност. Всъщност съществуването на неопределени формулировки в разпоредбата не води задължително до нарушение на тези два принципа и обстоятелството, че даден закон предоставя право на преценка, самò по себе си не противоречи на изискването за предвидимост, при условие че обхватът и редът на упражняване на такова право са определени достатъчно ясно (вж. в този смисъл Решение по дело Degussa/Комисия, точка 60 по-горе, точка 71, и Решение по дело Wieland-Werke и др./Комисия, точка 60 по-горе, точки 62 и 63).

63 Във връзка с това Съдът е постановил, че яснотата на закона се преценява не само с оглед на текста на съответната разпоредба, но и с оглед на уточненията, направени от постоянната и публикувана съдебна практика (Решение от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия, C-266/06 P, непубликувано в Сборника, точка 40). Съдът е подчертал също, че критериите, изведени от съдебната практика по отношение на метода на изчисляване на глобите в областта на правото на конкуренция на Европейския съюз, са били взаимствани от Комисията при съставянето на Насоките и са ѝ позволили да развие позната и достъпна практика по вземане на решения (вж. в този смисъл Решение по дело Evonik Degussa/Комисия, посочено по-горе, точка 61).

64 Що се отнася до валидността на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 от гледна точка на принципите на законоустановеност на наказанията и на правна сигурност, трябва да се припомни, че Общият съд вече е постановявал — изправен пред доводи, които по същество са подобни на доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на първото възражение — че параграфи 1 и 2 от този член, които трябва да се тълкуват съвместно, тъй като ограничават свободата на преценка на Комисията, отговарят на изискванията, произтичащи от посочените принципи (Решение по дело Wieland-Werke и др./Комисия, точка 60 по-горе, точки 63—72).

65 Предвид всички гореизложени съображения първото възражение трябва да се отхвърли като неоснователно.

2. По възражението, изведено от незаконосъобразността на Насоките от 2006 г.

66 От жалбата и от писмото от 30 януари 2012 г. следва, че жалбоподателят изтъква, под формата на възражение за незаконосъобразност на Насоките от 2006 г. (наричано по-нататък „второто възражение“), че последните, и по-специално техните точки 35 и 37, са незаконосъобразни, тъй като предвид почти неограничената свобода на преценка, която предоставят на Комисията, те нарушават принципите на законоустановеност на наказанията и на правна сигурност.

67 Комисията оспорва доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на второто възражение.

68 В това отношение, на първо място, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика по същество приемането от Комисията на Насоките допринася за гарантиране на спазването на принципа на законоустановеност на наказанията В това отношение следва да се посочи, че Насоките определят общо и абстрактно методологията, която Комисията се е задължила да прилага за целите на определяне на размера на глобите и следователно гарантират правната сигурност на предприятията (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 211 и 213).

69 На второ място, от параграф 2 от Насоките от 2006 г. следва, че те са част от правната рамка, наложена с член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003. В точки 59—64 по-горе бе доказано, че този член отговаря на изискванията, произтичащи от принципите на законоустановеност на наказанията и на правна сигурност.

70 На трето място, следва да се подчертае, че приемайки Насоките от 2006 г., Комисията не е превишила границите на предоставената ѝ с член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 свобода на преценка (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 250).

71 Всъщност в член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 е предвидено, че за да определи размера на глобите, Комисията взема предвид тежестта и продължителността на нарушението. Съгласно точка 19 от Насоките от 2006 г. обаче основният размер на глобата ще се обвързва с дела на стойността на продажбите, в зависимост от степента на тежест на нарушението, умножена по броя на годините на нарушението.

72 По-конкретно, що се отнася до отчитането на тежестта на нарушението, съгласно точки 21—23 от Насоките от 2006 г. делът на стойността на продажбите, който ще се взема предвид, ще се определя на ниво до 30 % от стойността на продажбите (наричан по-нататък „коефициент за тежест на нарушението“), като ще се отчитат редица фактори като естеството на нарушението, общият пазарен дял на всички съответни предприятия, географският обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не, а споразуменията за фиксиране на цените, подялбата на пазара и ограничаването на продукцията поради самото си естество са сред най-вредните ограничения на конкуренцията. В точка 25 от Насоките от 2006 г. се уточнява, че с възпиращ цел Комисията ще прибавя към основния размер на глобата процент между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, позволяващ да се изчисли допълнителна сума (наричан по-нататък „коефициент за допълнителен размер“), като се отчетат горепосочените фактори.

73 Що се отнася до отчитането на продължителността на нарушението, точка 27 от Насоките от 2006 г. предвижда, от една страна, че размерът, определен на основата на стойността на продажбите ще се умножава по броя на годините на участие в нарушението, и от друга страна, че периоди под шест месеца ще се отчитат за половин година, а периоди, по-дълги от шест месеца, но по-къси от една година, ще се отчитат за пълна година.

74 По силата на точки 27—31 от Насоките от 2006 г. основният размер на глобата може да бъде коригиран, за да се вземат предвид отегчаващите и смекчаващите обстоятелства и за да се осигури достатъчният възпиращ ефект на размера на глобата. Съгласно точка 34 от посочените насоки размерът на глобата може да бъде намален, за да се отчете Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

75 В точка 32 от Насоките от 2006 г. се уточнява също, че съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 максималният размер на глобата в никакъв случай не надвишава 10 % от общия оборот за предходната търговска година на предприятието или сдружението на предприятия, участващи в нарушението.

76 Накрая, от една страна, в точка 35 от Насоките от 2006 г. Комисията предвижда като изключение, че за да определи размера на глобата, тя може да отчете неспособността на предприятието да плаща. Противно на твърдяното от жалбоподателя, тази разпоредба не предоставя неограничена свобода на преценка на Комисията, тъй като условията за предоставяне на намаление на размера на глобата поради неспособността на предприятието да плаща са описани много точно. Така в тази точка е уточнено, че от една страна, няма да се предоставя никакво намаление на размера на глобата единствено въз основа на констатирането на влошено финансово положение или дефицит, от друга страна, че намалението може да бъде предоставено само въз основа на обективни доказателства, че налагането на глоба би застрашило необратимо икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност.

77 От друга страна, в точка 37 от Насоките от 2006 г. Комисията изтъква, че особеностите на конкретния случай или необходимостта да се постигне възпиращ ефект в конкретния случай може да обоснове възможността Комисията да се отклони от методологията, описана в Насоките от 2006 г. Тъй като разпоредбите на посочената точка не дават право на Комисията да се отклони от принципите, установени в член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003,

следва да се счете, че противно на поддържаното от жалбоподателя, тези разпоредби не предоставят почти неограничена свобода на преценка на Комисията и че следователно посочената точка не се отклонява от принципа на законоустановеност на наказанията.

78 От това следва, че приемането на Насоките от 2006 г. от Комисията, доколкото се вписва в правната рамка, наложена с член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, допринася за уточняване на пределите на упражняване на правото на преценка на Комисията, произтичащо от тази разпоредба (Решение по дело Degussa/Комисия, точка 60 по-горе, точка 82) и не засяга принципа на законоустановеност на наказанията, а допринася за спазването му.

79 Предвид всички горепосочени съображения второто възражение трябва да се отхвърли като неоснователно.

Б– *По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение*

80 Както бе посочено в точка 49 по-горе, първото, второто, четвъртото, петото и шестото основание са изтъкнати в подкрепа на исканията за частична отмяна на обжалваното решение.

81 Доколкото в обжалваното решение Комисията е приложила Насоките от 2006 г. и доколкото, както бе посочено в точка 78 по-горе, следва да се отхвърли второто възражение, най-напред трябва да се разгледа шестото основание, изведено от нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, произтичащо от прилагането на Насоките от 2006 г. към действия, извършени от жалбоподателя преди приемането на тези насоки. След това ще бъдат разгледани първото, второто, четвъртото и петото основание, изтъкнати в подкрепа на твърдението, че обжалваното решение е опорочено от множество грешки в преценката, допуснати от Комисията.

1. По шестото основание, изведено от нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила

82 Жалбоподателят изтъква, че тъй като картелът се отнася до период между 1992 г. и 2004 г. Комисията е трябвало да приложи Насоките от 1998 г. Според него, като е изчислила размера на глобите въз основа на Насоките от 2006 г., Комисията е нарушила забраната за прилагане на правни норми с обратна сила. Той добавя, че прилагането на Насоките от 1998 г. е щяло да доведе до по-малка глоба.

83 Комисията оспорва доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на шестото основание.

84 В това отношение, първо, трябва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика забраната за прилагане на правни норми с обратна сила, фигурираща в член 49 от Хартата на основните права и закрепена по-специално в член 7 от КЗПЧ, чието спазване се гарантира от съда на Съюза, не допуска да се приложи с обратна сила ново тълкуване на норма, установяваща нарушение, когато резултатът от това тълкуване не може да се предвиди по разумен начин към момента на извършване на нарушението (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 87—89 и цитираната съдебна практика, и Решение на Общия съд от 2 февруари 2012 г. по дело Denki Kagaku Kogyo и Denka Chemicals/Комисия, T-83/08, точка 120).

85 Второ, съгласно установената съдебна практика, независимо от разпоредбите на член 23, параграф 5 от Регламент № 1/2003, от които следва, че решенията за налагане на глоби за нарушение на правото на конкуренция нямат наказателен характер, Комисията е длъжна да спазва забраната за прилагане с обратна сила във всяко административно производство, което може да приключи с решение за налагане на санкции въз основа на нормите относно

конкуренцията на Договора (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 202, вж. Решение по дело Denki Kagaku Kogyo и Denka Chemicals/Комисия, точка 84 по-горе, точка 122). Такъв е по-специално случаят, когато Комисията реши да промени определена репресивна политика, в случая общата си политика на конкуренция в областта на глобите. Всъщност такова изменение, особено ако е извършено чрез приемането на правила за поведение като тези в Насоките, може да окаже влияние върху забраната за прилагане с обратна сила (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 222).

86 Трето, за да се контролира спазването на този принцип, следва да се провери дали въпросното изменение е било разумно предвидимо към момента на извършване на съответното нарушение (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 224). Значението на понятието предвидимост зависи в голяма степен от съдържанието на разглежданите норми, от областта, която те обхващат, и от броя и качеството на техните адресати. Предвидимостта на закона допуска засегнатото лице да прибегне до компетентен съвет, за да може да оцени в разумна степен при наличните обстоятелства последиците, които могат да възникнат от определен акт. Това е особено вярно по отношение на упражняващите професионална дейност, които са свикнали с необходимостта да демонстрират високо ниво на грижа при упражняване на професията си. Така може да се очаква, че те ще проявят особено внимание при оценката на рисковете, с които е свързана посочената дейност (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 219).

87 В това отношение следва да се припомни, че ефикасното прилагане на нормите относно конкуренцията, така както произтичат от разпоредбите на Регламент № 1/2003, изисква Комисията да може, в определените от член 23, параграф 2 от посочения регламент граници, да увеличи по всяко време равнището на глобите, ако това е необходимо за прилагане на политиката на конкуренция. От това следва, че предприятията, по отношение на които е образувано административно производство, което може да доведе до налагане на глоба, не могат да имат оправдани правни очаквания нито по отношение на това, че Комисията няма да определи по-големи глоби от налаганите по-рано, нито по отношение на метода на изчисляване на глобите, а напротив, те трябва да отчитат възможността Комисията във всеки един момент да реши да увеличи размера на глобите спрямо прилагания в миналото, било като увеличи размера на глобите, налагайки глоби с индивидуални решения, било като приложи в конкретни случаи правила за поведение с общо приложение като Насоките (Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 84 по-горе, точки 90 и 91, и Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точки 227—230).

88 В случая, от една страна, следва да се припомни, че в точки 69 и 78 по-горе вече бе заключено, че Насоките от 2006 г. са част от правната рамка, наложена с член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003, и че допринасят за уточняване на пределите за упражняване на произтичащото от тази разпоредба право на преценка на Комисията. В точка 75 по-горе Общият съд констатира, че съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 точка 32 от Насоките от 2006 г. определя тавана на окончателния размер на глобата за всяко участващо в нарушението предприятие или сдружение от предприятия на 10 % от общия оборот, реализиран през предходната стопанска година.

89 От друга страна, следва да се посочи, че дори при липсата на изрична разпоредба за периодично преработване на Насоките от 1998 г., с оглед на съществуващата съдебна практика жалбоподателят е трябвало да вземе предвид възможността Комисията да реши да приеме и приложи нови Насоки за определяне на размера на глобите след извършване на нарушението (Решение по дело Denki Kagaku Kogyo и Denka Chemicals/Комисия, точка 84 по-горе, точка 116).

90 Предвид гореизложените съображения следва да се заключи, че Насоките от 2006 г., и в частност съдържащият се в тях нов метод на определяне на глобите, ако се предположи, че той е имал отегчаващо действие спрямо нивото на наложените глоби, са били разумно предвидими за предприятия като жалбоподателите към момента на извършване на констатираното нарушение, и че като в спорното решение е приложила Насоките от 2006 г. към извършеното преди тяхното приемане нарушение, Комисията не е нарушила забраната за прилагане на правни норми с обратна сила (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точки 231 и 232, и Решение от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 25).

91 Поради това шестото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

2. По първото основание, изведено от грешки в преценката, допуснати от Комисията относно констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят, и определянето на размера на наложената му глоба

92 Най-напред, следва да се констатира, че описанието на първото основание, така както фигурира в жалбата, а именно „ответникът не е отчел многобройните смекчаващи обстоятелства в полза на жалбоподателя в нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003“, може да остави впечатлението, че според жалбоподателя обжалваното решение е опорочено от множество нередности, които произтичат от това, че Комисията не е взела предвид смекчаващите обстоятелства, въз основа на които е трябвало да намали размера на наложената му глоба.

93 Обстоятелствата обаче, на които се позовава жалбоподателят — тринадесет на брой, изложени съответно в тринадесетте части, на които се подразделя първото основание — препращат по същество към няколко грешки в преценката, извършени от Комисията, първо, относно констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят (четвъртата, шестата, седмата, осмата и единадесетата част), и второ, относно определянето на размера на наложената му глоба (първа, втора, трета, пета, девета, десета, дванадесета и тринадесета част).

а) По грешките в преценката относно констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят

94 На първо място, следва да се разгледат шестата, седмата и осмата част от първото основание, тъй като по същество са насочени към доказването на това, че Комисията е допуснала грешка в преценката, като е заключила, че жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение в Австрия, така че евентуалното му участие в посоченото нарушение се свежа до територията на Германия.

95 На второ място, ще се разгледат четвъртата и единадесетата част от първото основание, тъй като по същество са насочени към доказването на това, че е налице нарушение на член 101 ДФЕС, доколкото някои действия, в които е упрекнат жалбоподателят, не представляват нарушение на правото на конкуренция.

По шестата, седмата и осмата част от първото основание, изведени от грешка в преценката относно участието на жалбоподателя в констатираното нарушение в Австрия

96 Най-напред, следва да се разгледа седмата част от първото основание, след това, шестата част и накрая, осмата част.

– По седмата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно уеднаквяването от жалбоподателя на цените в Австрия с тези в Германия

97 Жалбоподателят твърди, че противно на поддържаното от Комисията в съображение 351 от обжалваното решение, той е уеднаквявал цените си в Австрия с тези в Германия не в приложение на споразумение с конкурентите си, а въз основа на самостоятелно решение. Освен това той изтъква, че изтъкнатите от Комисията в бележка под линия 404 от обжалваното решение доказателства са от времето, когато той все още не е бил член на координиращата организация ASI, или се отнасят до душ кабините — подгрупа продукти, която той не произвежда.

98 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изложени в подкрепа на седмата част от първото основание.

99 В това отношение, на първо място, трябва да се приеме, че жалбоподателят неправилно тълкува съображение 351 от обжалваното решение в смисъл, че Комисията го е упрекнала в уеднаквяване на цените в Австрия с тези в Германия. Всъщност съображение 351 от обжалваното решение е едно от съображенията, в които Комисията е отхвърлила доводите, развити от жалбоподателя в рамките на административното производство. Жалбоподателят твърди, че независимо от участието си в срещите на координиращата организация ASI, считано от 2001 г., той никога не е използвал обменяната по време на тези срещи информация относно цените, а е определял цените си на австрийския пазар въз основа на цените, прилагани от неговото дружество майка в Германия, и че във всички случаи обменът на информация не е оказвал никакво влияние върху пазара.

100 В отговор на доводите, развити от жалбоподателя в рамките на административното производство, в съображение 350 от обжалваното решение Комисията е счела по същество, че предвид участието на жалбоподателя в срещите на координиращата организация ASI, считано от 2001 г., последният не е могъл да не отчете пряко или косвено разкритата от конкурентите информация относно цените. В съображение 351 от посоченото решение Комисията посочва, че обстоятелството, че е възможно координирането на цените да не е оказало влияние върху пазара или върху цените за крайния потребител, не променя констатацията, че това координиране се е извършвало с антиконкурентна цел. В същото съображение Комисията уточнява, че никога не е твърдяла, че жалбоподателят е обсъждал прилагането на австрийска територия на цените в Германия, а била счела, че членовете на координиращата организация ASI са обсъждали ценовите си политики, отчитайки развитието на тези политики на германския пазар. От гореизложените съображения следва, че констатацията на Комисията за уеднаквяване на цените в Австрия с цените в Германия не се отнася конкретно до жалбоподателя, а общо до механизма за координиране на цените, установен от всички производители на оборудване за баня в рамките на координиращата организация ASI, и то преди жалбоподателят да се присъедини към нея. Освен това трябва да се посочи, че координиращата организация ASI е национално професионално сдружение, което обединява производителите на трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе. Ето защо е неотносим доводът на жалбоподателя, че доказателствата на Комисията, посочени в бележка под линия 404 от обжалваното решение, се отнасят до продукти, които той не произвежда.

101 На второ място, що се отнася до оплакването, че Комисията неправилно е счела, че жалбоподателят е уеднаквил цените в Австрия с тези в Германия въз основа на споразумение с конкурентите си, следва да се констатира, че жалбоподателят се задоволява с това да посочи, че това уеднаквяване е резултат от самостоятелно решение. Ето защо това оплакване трябва да се отхвърли.

102 На трето място, следва да се констатира, по подобие на Комисията в съображение 350 от обжалваното решение, че в отговора си на изложението на възраженията жалбоподателят е потвърдил, че е участвал в обмена на информация относно увеличенията на цените по време на срещите на координиращата организация ASI, считано от 2001 г., като същевременно е уточнил, че никога не е използвал обменената по време на срещите информация относно цените. В отговор на въпрос, поставен от Общия съд по време на съдебното заседание, жалбоподателят потвърждава тази констатация. Това признание за участие се потвърждава и от констатациите на Комисията, надлежно подкрепени с конкретни, съгласувани и неоспорени от жалбоподателя доказателства, изложени в съображения 325—339 от обжалваното решение, които показват, че от 2001 г. той е участвал пълноценно в срещите на координиращата организация ASI, по време на които производителите на оборудване за баня са координирали цените си на австрийския пазар. От гореизложените съображения следва, че Комисията е доказала надлежно участието на жалбоподателя в антиконкурентни споразумения, които се изразяват в координиране на увеличенията на цените.

103 От една страна, този извод не може да бъде поставен под съмнение от обстоятелството, че в бележка под линия 404 от обжалваното решение се съдържа информация относно период, предхождащ присъединяването на жалбоподателя към координиращата организация ASI. Всъщност целта на тази бележка под линия е да подкрепи констатацията по съображение 351 от обжалваното решение за уеднаквяването на австрийските с германските цени. В точка 100 по-горе обаче бе посочено, че тази констатация се отнася общо до механизма за координиране на цените, установен от всички производители на оборудване за баня в рамките на координиращата организация ASI, и то преди жалбоподателят да се присъедини към нея.

104 От друга страна, обстоятелството, че жалбоподателят не е приложил разглежданите споразумения, тъй като е уеднаквил цените си с тези на неговото германско дружество майка и не е използвал обменената по време на срещите на координиращата организация ASI информация, не може да доведе до неприлагане на член 101 ДФЕС и на член 53 от Споразумението за ЕИП.

105 От гореизложените съображения следва, че седмата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По шестата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно участието на жалбоподателя в обмена на информация в Австрия

106 Жалбоподателят изтъква, че не е участвал в обмена на чувствителна търговска информация в Австрия, освен тази относно цените. В подкрепа на това твърдение той посочва, че нито един от документите, цитирани от Комисията в бележка под линия 387 от обжалваното решение, не доказва, че е участвал в незаконен обмен на информация в Австрия.

107 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изложени в подкрепа на шестата част от първото основание.

108 Най-напред, трябва да се констатира, че дори да се предположи, че посочените доводи са изцяло или дори частично основателни, грешката, която би опорочила констатацията в обжалваното решение за участието на жалбоподателя в обмена на чувствителна търговска информация в Австрия, не може да доведе до отмяна на член 1 от обжалваното решение в частта, в която се отнася до жалбоподателя. Всъщност при анализа на седмата част от първото основание бе установено, че Комисията с основание е заключила, че жалбоподателят е участвал в координиране на увеличенията на цените на австрийския пазар в периода от 2 март 2001 г. до 9 ноември 2004 г. От съображение 341 от обжалваното решение обаче следва, че Комисията е счела, че обменът на информация подпомага основния механизъм за координиране на цените.

Следователно именно като се позовава на механизма за координиране на цените, в съображение 395 от обжалваното решение Комисията заключава, че са налице тайни споразумения, прилагани от производителите на оборудване за баня в Австрия.

109 От гореизложените съображения следва, че предвид извода, направен по отношение на седмата част, не е необходимо произнасяне по шестата част.

– По осмата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно обхвата на участието на жалбоподателя в картела

110 В рамките на осмата част от първото основание жалбоподателят поддържа по-специално, от една страна, че констатацията на Комисията в съображения 796 и 834 от обжалваното решение, а именно, че многонационални групи са позволили провеждането на солидна организация на картела, която надхвърля държавните граници и подгрупите продукти благодарение на централизираното определяне на цените и на добрия обмен на информация в рамките на посочените групи, не се отнася до него, тъй като поради това че клонът в Австрия определя цените самостоятелно от седалището на дружеството в Германия, участието му в констатираното нарушение няма международен обхват, и от друга страна, че той е представен само на пазара на една от трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе.

111 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изложени в подкрепа на осмата част от първото основание.

112 В това отношение, от една страна, констатациите на Комисията в съображения 796 и 834 от обжалваното решение, че многонационални групи са организирали устойчиво картела, независимо от границите и подгрупите продукти, благодарение на централизираното определяне на цените, трябва да бъдат върнати в техния контекст. Всъщност тези констатации са част от мотивите на Комисията в съображения 793—849 от обжалваното решение, с които последната иска да докаже, че тайните споразумения, прилагани от производителите на оборудване за баня в шест държави членки и по отношение на трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, имат характеристиките на единно и продължавано нарушение. Следователно сами по себе си тези констатации не са предназначени да се прилагат конкретно към жалбоподателя.

113 От друга страна, трябва да се посочи, че след като в съображение 850 от обжалваното решение Комисията констатира наличието на единно и продължавано нарушение, тя посочва, че за да може дадено предприятие, което е участвало със свои собствени действия само в част от антиконкурентните споразумения, да носи отговорност за такова нарушение, е достатъчно да се докаже, че то е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск. В съображения 872 и 873 от обжалваното решение обаче Комисията приема, че жалбоподателят е участвал в единно и продължавано нарушение, тъй като предвид участието си в срещите на координиращата организация ASI в Австрия и на координиращата организация IndustrieForum Sanitär в Германия е могъл разумно да познава различните гами продукти, предмет на констатираното нарушение. Що се отнася до географския обхват на посоченото нарушение обаче, Комисията приема, че жалбоподателят е могъл да знае единствено за тайните споразумения в Австрия и в Германия.

114 С настоящата жалба обаче жалбоподателят не оспорва наличието на констатираното нарушение, а именно единно и продължавано нарушение, така както е посочено в съображения 793—849 от обжалваното решение. Освен това, както бе установено в точки 53 и 54 по-горе, жалбоподателят несвоевременно е оспорил факта, че е бил запознат с една от основните характеристики на посоченото нарушение, а именно това, че то се отнася до три подгрупи продукти.

115 Така изтъкнатото от жалбоподателя обстоятелство, че съдържащите се съображения 793 и 834 от обжалваното решение констатации на Комисията за наличие на централизирано определяне на цените и за засегнатите от картела подгрупи продукти, не се отнасят до него, не може да постави под съмнение мотивите на Комисията относно, от една страна, наличието на единно и продължавано нарушение, и от друга страна, участието на жалбоподателя в такова нарушение, и следователно да доведе до отмяна на обжалваното решение.

116 От гореизложените съображения следва, че осмата част от първото основание трябва да се отхвърли като неотносима.

117 Предвид изводите, направени в точки 105, 109 и 116 по-горе, следва да се счете, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Комисията е могла да заключи, без да допусне грешка в преценката, че участието на жалбоподателя в констатираното нарушение не се ограничава до територията на Германия, а покрива и територията на Австрия.

По четвъртата и единадесетата част от първото основание, изведени от неправилното прилагане на член 101 ДФЕС

118 Следва да се посочи, че четвъртата част от първото правно основание се основава по същество на твърденията, че от една страна, координирането на увеличенията на цените отговаря на искане на клиентите, а именно търговците на едро, и от друга страна, че удовлетворението на това искане не представлява нарушение на член 101 ДФЕС. Що се отнася до единадесетата част от първото основание, жалбоподателят изтъква, че прозрачността на пазара не е без значение за конкуренцията.

119 Преди да бъдат разгледани четвъртата и единадесетата част от първото основание, изведени от нарушение на член 101 ДФЕС, следва да се припомни съдебната практика относно наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС.

120 В това отношение съгласно член 101, параграф 1 ДФЕС се забраняват като несъвместими с вътрешния пазар всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики, които биха могли да засегнат търговията между държавите членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар.

121 За да има споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, е достатъчно съответните предприятия да са изразили своята обща воля да възприемат определено пазарно поведение (Решение на Общия съд от 17 декември 1991 г. по дело Hercules Chemicals/Комисия, T-7/89, Recueil, стр. II-1711, точка 256, и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело HFB и др./Комисия, T-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 199).

122 Може да се счита, че е сключено споразумение по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, когато е налице съгласуване на волите по принцип за ограничаване на конкуренцията, дори когато конкретните елементи на ограничението все още са предмет на преговори (вж. в този смисъл Решение по дело HFB и др./Комисия, точка 121 по-горе, точки 151—157 и 206).

123 Понятието съгласувана практика обозначава форма на координация между предприятия, при която, без да се достига до същинска спогодба, съзнателно се заменят рисковете на конкуренцията с практическо сътрудничество между тях (Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 115, и Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Hüls/Комисия, C-199/92 P, Recueil, стр. I-4287, точка 158).

124 В това отношение член 101, параграф 1 ДФЕС не допуска каквото и да било установяване на пряк или непряк контакт между икономическите оператори, който е в състояние да повлияе на пазарното поведение на настоящ или потенциален конкурент или да разкрие пред такъв конкурент поведението, което е решено да се възприеме или което се възнамерява да се възприеме на пазара, щом като тези контакти имат за цел или за резултат ограничаването на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 123 по-горе, точки 116 и 117).

125 Обменът на информация е в противоречие с правилата на конкуренцията на Съюза, когато намалява или премахва степента на неяснота относно функционирането на разглеждания пазар с произтичащо като последица от това ограничаване на конкуренцията между предприятията (вж. в този смисъл Решение от 2 октомври 2003 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия, C-194/99 P, Recueil, стр. I-10821, точка 81 и цитираната съдебна практика).

126 Всъщност разгласяването на чувствителна информация премахва несигурността относно бъдещото поведение на конкурента и така, пряко или непряко, влияе върху стратегията на получателя на информацията (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 ноември 2006 г. по дело Asnef-Equifax и Administratión del Estado, C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точка 51 и цитираната съдебна практика). Следователно всеки икономически оператор трябва да определя самостоятелно политиката, която възнамерява да следва на общия пазар, и условията, които възнамерява да предложи на своите клиенти (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 125 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

127 Макар да е правилно, че това изискване за самостоятелност не изключва правото на операторите да се адаптират разумно към установеното или очакваното поведение на своите конкуренти, то все пак се противопоставя категорично на всяко установяване на пряк или непряк контакт между такива оператори, което има за цел или резултат създаването на условия за конкуренция, които не биха отговаряли на нормалните условия на разглеждания пазар, като се имат предвид естеството на доставяните изделия или услуги, значимостта и броят на предприятията, както и обемът на посочения пазар (вж. Решение по дело Thyssen Stahl/Комисия, точка 180 по-горе, точка 83 и цитираната съдебна практика).

– По четвъртата част от първото основание, изведена от това, че координирането на цените отговаря на искане на клиентите

128 В рамките на четвъртата част от първото основание жалбоподателят изтъква по същество, че противно на констатираното от Комисията в обжалваното решение, член 101 ДФЕС не е нарушен, тъй като целта на координирането на бъдещите увеличения на цените е да се отговори на искането на клиентите, а именно търговците на едро, които упражняват значителен натиск върху производителите на оборудване за баня. Освен това жалбоподателят поддържа, че при изчисляване на наложената му глоба Комисията е пропуснала да вземе като смекчаващо обстоятелство натискът, който търговците на едро упражняват върху производителите на оборудване за баня, при положение, че този натиск е една от причините за констатираното нарушение.

129 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изложени в подкрепа на четвъртата част от първото основание.

130 В това отношение, на първо място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че координирането между производителите не представлява нарушение на член 101 ДФЕС, тъй като има за цел да удовлетвори искането на клиентите, а именно търговците на едро, първо, трябва да се посочи, че в обжалваното решение Комисията е анализирала ролята на търговците на едро в случая. Всъщност в съображение 740 от обжалваното решение тя посочва, че при въвеждането на пътните такси в Австрия търговците на едро са поискали от производителите

на оборудване за баня, в рамките на координиращата организация ASI, да приложат увеличение на цените от 0,6 %, а не от 2 %, както е било решено от последните. Освен това в съображения 657 и 658 от обжалваното решение Комисията посочва, че някои австрийски производители са координирали увеличенията на цените по повод на въвеждането на еврото поради упражнения от търговците на едро натиск. Накрая, в съображения 931—934 от обжалваното решение Комисията посочва общо, че производителите на оборудване за баня са се позовали на покупателната способност и на натиска от страна на търговците на едро, за да оправдаят тайните споразумения и като смекчаващо обстоятелство. Комисията обаче е отказала да уважи тези доводи.

131 Второ, с оглед на цитираната в точки 120—127 по-горе съдебна практика, следва да се припомни, че от една страна, в точка 102 по-горе бе установено, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентни споразумения, изразяващи се в координиране на бъдещите увеличения на цените на австрийския пазар. Освен това следва да се констатира, че в рамките на настоящата жалба и както потвърждава по време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, жалбоподателят не е оспорил тайните споразумения, приложени от производителите на оборудване за баня на германския пазар, така както са констатирани от Комисията в съображения 246—252 от обжалваното решение.

132 Противно обаче на поддържаното от жалбоподателя и както правилно посочва Комисията в съображение 657 от обжалваното решение, фактът, че търговците на едро са поискали от производителите да предприемат определени действия, не може да освободи последните от отговорността им за участието в антиконкурентни практики. Освен това, както правилно посочва Комисията в съображение 934 от обжалваното решение, макар условията на пазарите нагоре и надолу по веригата, засегнати от картела, да могат да повлияят върху поведението на операторите на последния пазар, това по никакъв начин не обосновава обстоятелството, че вместо да посрещнат самостоятелно пазарните изисквания, тези оператори си сътрудничат със своите конкуренти (вж. в този смисъл Решение на Общия съд по дело HFB и др./Комисия, точка 121 по-горе, точка 178 и Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 423).

133 Следователно в случая покупателната способност на търговците на едро, дори да се предположи, че е установена, не може обоснове тайните споразумения, приложени от производителите на оборудване за баня.

134 На второ място, доколкото жалбоподателят упреква Комисията че при изчисляване на глобата не взела предвид натиска, упражнен от търговците н едро като смекчаващо обстоятелство, е достатъчно да се припомни, че съгласно съдебната практика в каквато и степен да е бил оказан, натискът не би могъл да представлява смекчаващо обстоятелство. Съществуването на подобен натиск с нищо не променя действителността и тежестта на извършеното нарушение Жалбоподателят е могъл да привлече вниманието на компетентните органи към оказвания му натиск и да подаде оплакване пред Комисията, а не да участва в картела (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 370, и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело LR AF 1998/Комисия, T-23/99, Recueil, стр. II-1705, точка 339).

135 Поради това следва да се приеме, че в случая Комисията основателно е решила да не взема предвид натиска на търговците на едро като смекчаващо обстоятелство.

136 Предвид гореизложените съображения четвъртата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По единадесетата част от първото основание, изведена от ползите за конкуренцията от прозрачността на пазара

137 Жалбоподателят изтъква по същество, че твърдението на Комисията в съображение 991 от обжалваното решение, че хармонизирането на датите на определяне на цените потвърждава начина на функциониране на ценовите цикли, тъй като прави пазара прозрачен, не отчита факта, от една страна, че сама по себе си прозрачността на пазара не е неблагоприятна за конкуренцията, и от друга страна, че това хармонизиране и тази прозрачност се отнасят до датите, но не и до цените.

138 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на единадесетата част от първото основание.

139 В това отношение, предвид цитираната в точки 120—127 по-горе съдебна практика, следва да се посочи, че в съображение 991 от обжалваното решение Комисията е отговорила на доводите, изтъкнати от жалбоподателя по време на административното производство, относно твърдените ползи от хармонизирането на датите на увеличенията на цените. По този въпрос Комисията е приела, че посочените доводи потвърждават прозрачността на пазара и функционирането на ценовите цикли, така както са описани в обжалваното решение.

140 Както бе направено в рамките на четвъртата част от първото основание, трябва да се припомни, от една страна, че в точка 102 по-горе бе установено, че жалбоподателят е участвал в антиконкурентни споразумения, състоящи се в координиране на увеличенията на цените на австрийския пазар. От друга страна, с настоящата жалба жалбоподателят не оспорва участието си в тайните споразумения, прилагани от производителите на оборудване за баня на германския пазар, така както е констатирано от Комисията в съображения 246—252 от обжалваното решение. Следва да се подчертае и че, противно на твърдяното от жалбоподателя във връзка с настоящата част от първото основание, от съображения 152—163 от обжалваното решение, изложени по същество в точка 2 по-горе, следва, че констатираното от Комисията координиране на бъдещите увеличения на цените на германския и австрийския пазар се отнася както до датите на посочените увеличения, така и до техния размер.

141 От съдебната практика обаче следва, че макар всеки производител да може да променя свободно цените си и за тази цел да взема предвид действителното или предвидимо поведение на конкурентите си, в противоречие с правилата на конкуренция на Договора за ЕС е производител да си сътрудничи с конкурентите си по какъвто и да било начин, за да определи координирана линия на действие относно увеличенията на цените и да гарантира успеха на тази линия на действие, като премахне предварително всяка несигурност относно реципрочното поведение по отношение на съществените елементи на това действие като процента, предмета, датата и мястото на увеличенията (Решение на Съда от 14 юли 1972 г. по дело ICI/Комисия, 48/69, Recueil, стр. 619, точка 118).

142 Следователно Комисията правилно е счела, че прилаганите на германския и австрийския пазар тайни споразумения представляват нарушения на правото на конкуренция. От това следва, че доводите на жалбоподателя относно прозрачността на пазара не могат да бъдат уважени.

143 Предвид всички гореизложени съображения единадесетата част от първото основание трябва да бъде отхвърлена като неоснователна.

б) По грешките в преценката относно определянето на размера на наложената на жалбоподателя глоба

144 С първата, втората, третата, петата, деветата, десетата, дванадесетата и тринадесетата част от първото основание жалбоподателят по същество упреква Комисията в това, че е допуснала множество грешки в преценката, като в нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 не е отчела множество обстоятелства, които той квалифицира като смекчаващи, с оглед на които размерът на наложената му глоба е трябвало да бъде намален.

145 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

146 Най-напред, следва да се припомни, че както бе заключено в точки 69 и 78 по-горе, приемането на Насоките от 2006 г. се вписва в правната рамка, наложена с член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, и следователно допринася за уточняване на пределите на упражняване на произтичащото от тази разпоредба право на преценка на Комисията и не засяга принципа на законоустановеност на наказанията, а допринася за спазването му.

147 По-нататък, следва да се припомни,че както следва от Насоките от 2006 г., методът, който използва Комисията, за да определи глобите, включва два етапа. Първо, Комисията определя основния размер за всяко предприятие или сдружение на предприятия. Този основен размер отразява тежестта на съответното нарушение, като същевременно в съответствие с точка 22 от посочените насоки отчита неговите присъщи елементи като естеството му, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не. Второ, Комисията може да увеличи или намали основния размер с оглед на отегчаващите или смекчаващи обстоятелства, които характеризират участието на всяко от разглежданите предприятия в нарушението (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 25 октомври 2011 г. по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, T-348/08, Сборник, стр. II-7583, точки 260 и 264 и цитираната съдебна практика).

148 По-конкретно, що се отнася до първия етап от метода за определяне на глоби, от точки 13—25 от Насоките от 2006 г. следва по-специално че основният размер на глобата е свързан с коефициента „тежест на нарушението“, който отразява степента на тежест на нарушението като такова и който, както бе посочено в точка 72 по-горе, по правило може да бъде определен на равнище до 30 % от стойността на продажбите, като се вземат предвид посочените в точка 22 от Насоките от 2006 г. фактори (вж. в този смисъл Решение по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, точка 147 по-горе, точка 261). Трябва да се констатира обаче, че на този първи етап се отчитат и обективни елементи, свързани със специфичното положение на всяко едно от участвалите в нарушението предприятия. Всъщност коефициентът „тежест на нарушението“ се прилага заедно с два индивидуални обективни параметъра, а именно, от една страна, стойността на продажбите на стоките или услугите, реализирани от всяко от предприятията в пряка или непряка връзка с нарушението в съответния географски район на територията на ЕИП, и от друга страна, продължителността на участието на всяко от предприятията в разглежданото нарушение като цяло (вж. в този смисъл Решение по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, точка 147 по-горе, точка 269).

149 Освен това съгласно точка 25 от Насоките от 2006 г. към основния размер на глобата може да се прибави допълнителна сума, чиято цел е да възпре предприятията да участват в хоризонтални споразумения за определяне на цените. Както бе посочено в точка 72 по-горе, коефициентът „допълнителна сума“, който се прилага независимо от продължителността на участието на предприятието в нарушението, се определя в размер между 15 % и 25 % от стойността на продажбите, като се вземат предвид посочените в точка 22 от Насоките от 2006 г. фактори (Решение по дело Aragonesas Industrias y Energía/Комисия, точка 147 по-горе, точка 261).

150 Най-напред трябва да се разгледат първата, третата, петата, деветата и десетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката, допуснати от Комисията относно тежестта на констатираното нарушение. След това ще бъдат разгледани втората, дванадесетата и тринадесетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката, допуснати от Комисията относно неотчитането на смекчаващите обстоятелства.

По първата, третата, петата, деветата и десетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката относно тежестта на констатираното нарушение

– По първата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят произвежда само изделия от една от трите подгрупи продукти, до които се отнася констатираното нарушение

151 Жалбоподателят изтъква, че произвежда само висококачествени кранове и фитинги за баня и че Комисията не е отчела факта, че дейността му е свързана само с част от една от трите подгрупи продукти, до които се отнася констатираното нарушение.

152 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на първата част от първото основание.

153 В това отношение следва да се посочи, че както бе припомнено в точка 112 по-горе, в съображения 793—849 от обжалваното решение Комисията е установила, че тайните практики, прилагани от производителите на оборудване за баня в шест държави членки и по отношение на три подгрупи продукти, имат характеристиките на единно и продължавано нарушение, а в съображение 872 от посоченото решение, че жалбоподателят е могъл разумно да знае, че нарушението се отнася до три подгрупи продукти. Освен това в точка 54 по-горе бе посочено, че жалбоподателят несвоевременно е оспорил тази констатация в рамките на настоящото съдебно производство.

154 При тези обстоятелства трябва да се посочи, че ограниченото участие на жалбоподателя в констатираното нарушение, а именно само във връзка с една от трите подгрупи продукти, или дори само във връзка с една част от подгрупата на крановете и фитингите, е било отчетено от Комисията при определяне на основния размер на глобата. Всъщност съгласно припомнената в точка 148 по-горе съдебна практика, както бе изложена в точка 18 по-горе, посоченият основен размер се изчислява за всяко предприятие въз основа на стойността на продажбите за държава членка и за съответната подгрупа продукти.

155 От гореизложените съображения следва, че първата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По третата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят не е бил запознат с констатираното нарушение и е участвал в него само в две от държавите членки, които то обхваща

156 По същество жалбоподателят упреква Комисията в това, че при определянето на основния размер на глобата не е отчела факта, че както самата Комисия е заключила в съображение 873 от обжалваното решение, жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение само в две от шестте държави членки, до които то се отнася. Предвид това обстоятелство жалбоподателят счита, че при положение, че в случая се прилагат Насоките от 2006 г., при определянето на размера на глобата Комисията е трябвало да се основе на посочените насоки и да приложи коефициент „тежест на нарушението“ и коефициент „допълнителна сума“ под 15 %.

157 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на третата част от първото основание.

158 В това отношение, на първо място, следва да се посочи, първо, че в съображения 872 и 873 от обжалваното решение Комисията достига до извода, че жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение, тоест в единно и продължавано нарушение, второ, че както бе заключено в точки 53 и 54 по-горе, жалбоподателят несвоевременно е оспорил материалния обхват на посоченото нарушение пред съда на Съюза, и трето, че Комисията е счела, че жалбоподателят носи отговорност за извършване на посоченото нарушение.

159 На второ място, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика нарушението на член 101, параграф 1 ДФЕС може да бъде извършено не само с отделно действие, но и с поредица от действия или с продължавано поведение дори когато един или няколко елемента от тази поредица от действия или от това продължавано поведение биха могли и сами по себе си да съставляват нарушение на посочената разпоредба. Така, когато различните действия се вписват в един „общ план“ поради своята еднаква цел, нарушаваща конкуренцията на общия пазар, Комисията е в правото си да търси отговорност за тези действия в зависимост от участието в нарушението, разглеждано в неговата цялост (Решение на Съда по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 123 по-горе, точка 81 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 258).

160 Следователно предприятието, участвало в такова единно продължавано нарушение със свои собствени действия, които попадат в обхвата на понятието за споразумение или за съгласувана практика с антиконкурентна цел по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС и целят да допринесат за осъществяването на нарушението в неговата цялост, може да носи отговорност и за действията, извършени от други предприятия в рамките на същото нарушение, за целия период на участието му в посоченото нарушение. Такъв е случаят, когато е доказано, че това предприятие е възнамерявало да допринесе със собствените си действия за преследваните от всички участници общи цели и че е знаело за предвижданите или вече извършени от други предприятия действия в изпълнение на същите цели или че е могло разумно да ги предвиди и е било готово да понесе свързания с тях риск (Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, точка 123 по-горе, точки 87 и 203 и Решение по дело Aalborg Portland и др./Комисия, точка 159 по-горе, точка 83).

161 Ето защо предприятието може да е участвало пряко във всички антиконкурентни действия, които съставляват съответното единно продължавано нарушение, като в този случай Комисията е в правото си да търси от него отговорност за всички действия и следователно за посоченото нарушение в неговата цялост. Предприятието може да е участвало пряко и само в част от антиконкурентните действия, съставляващи това единно продължавано нарушение, но да е знаело за всички други предвиждани или вече извършени от останалите участници в картела противоправни действия в изпълнение на същите цели или да е могло разумно да ги предвиди и да е било готово да понесе свързания с тях риск. В този случай Комисията също е в правото си да търси от това предприятие отговорност за всички антиконкурентни действия, съставляващи това нарушение, и следователно за нарушението в неговата цялост.

162 На трето място, в случая, първо, както бе заключено в точка 79 по-горе, второто възражение на жалбоподателя, което се отнася до Насоките от 2006 г., трябва да се отхвърли като неоснователно. Поради това при определянето на основния размер на глобата доводите на жалбоподателя относно неотчитането от Комисията на ограничения до две държави членки географски обхват на участието му в констатираното нарушение трябва да се преценят въз основа на посочените насоки.

163 Второ, както бе посочено в точки 19 и 21 по-горе, Комисията е определила основния размер на глобата, по-специално като е фиксирала на 15 % коефициента „тежест на нарушението“ и коефициента „допълнителна сума“ с оглед на четири критерия за преценка, а именно естеството на нарушението, общия пазарен дял на всички съответни предприятия, географския обхват на нарушението, както и дали нарушението е било извършено или не. Що се отнася до географския обхват на констатираното нарушение, Комисията е взела предвид факта, че разглежданото единно продължавано нарушение обхваща най-малко шест държави членки (съображение 1213 от обжалваното решение).

164 Както бе посочено в точка 16 по-горе обаче, в съображение 873 от обжалваното решение по отношение на географския обхват на констатираното нарушение Комисията достига до извода, че не може да се счете, че жалбоподателят е бил запознат с констатираното нарушение в неговата цялост, а само с тайните споразумения в Австрия и Германия.

165 Предвид припомнената в точки 159—161 по-горе съдебна практика от направения от Комисията в съображение 873 от обжалваното решение извод следва, че след като жалбоподателят не е знаел за цялостния географски обхват на разглежданото единно и продължавано нарушение, Комисията не може да го упрекне в това, че е участвал в така констатираното нарушение, и следователно не може да го държи отговорен за това нарушение в неговата цялост. При тези обстоятелства при определяне на размера на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателя, Комисията е трябвало да определи коефициента „тежест на нарушението“ и коефициента „допълнителна сума“, като вземе предвид тази констатация.

166 Безспорно е обаче, че в обжалваното решение тези два коефициента са фиксирани на 15 % с оглед само на основните характеристики на констатираното нарушение, а именно неговия географски обхват, доколкото нарушението обхваща шест държави членки.

167 Поради това, като не е отчела, при определянето на наложената на жалбоподателя глоба, ограничения до две държави членки географски обхват на нарушението, в което е участвал и за чийто обхват е знаел жалбоподателя, Комисията е допуснала две грешки в преценката.

168 От гореизложените съображения следва, че третата част от първото правно основание трябва да се уважи като основателна.

– По петата част от първото основание, изведена от неотчитането на по-малката интензивност на споразуменията относно крановете и фитингите

169 Жалбоподателят изтъква, че в обжалваното решение Комисията е счела, че споразуменията между производителите на душ кабини са били особено интензивни. Обратно, споразуменията не били така интензивни по отношение на две други подгрупи продукти, което не било взето предвид от Комисията.

170 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на петата част от първото основание.

171 В това отношение, от една страна, както бе припомнено в точка 16 по-горе, в обжалваното решение Комисията е достигнала до извода, че жалбоподателят е участвал в констатираното нарушение, тоест в единно и продължавано нарушение, което се отнася по-специално до трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, и освен това, както бе прието в точки 53 и 54 по-горе, жалбоподателят е оспорил несвоевременно тази основна характеристика на посоченото нарушение, а именно материалния му обхват. Следователно предвид точка 22 от Насоките от 2006 г. и цитираната в точка 147 по-горе съдебна практика Комисията е могла да определи валидно основния размер на глобата въз основа по-специално на тежестта на нарушението в

неговата цялост. Следователно не може да се счете, че Комисията е била длъжна да вземе предвид конкретната интензивност, дори да се предположи, че е доказана, на тайните споразумения относно една от разглежданите подгрупи продукти.

172 От друга страна, що се отнася до довода на жалбоподателя, че тайните споразумения относно крановете и фитингите са били по-малко интензивни от тези относно душ кабините, трябва да се констатира, че по отношение на тези две подгрупи продукти Комисията е събрала доказателства, показващи че производителите на оборудване за баня са участвали в ограничения на конкуренцията, които попадат сред най-тежките, а именно координиране на годишните увеличения на цените, както и координиране на бъдещите увеличения на цените по повод на конкретни събития. Освен това, както е видно от приложения 2 и 3 от обжалваното решение, в Германия тайните срещи относно крановете и фитингите не са се провеждали с по-малка честота и по-спорадично от тайните срещи относно душ кабините. В Австрия тайните срещи относно трите подгрупи продукти са се провеждали в рамките на едно и също сдружение — координиращата организация ASI, което означава, че не е съществувала никаква разлика в периодичността на срещите, посветени на различните подгрупи продукти.

173 От гореизложените съображения следва, че петата част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По деветата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че картелът не може да засегна пазарите надолу по веригата

174 Жалбоподателят счита, че Комисията не е отчела факта, че картелът се отнася само до брутните цени, а не и до определящите конкуренцията параметри, а именно отстъпките и намаленията, което означава, че картелът може да повлияе само в малка степен върху пазарите надолу по веригата. Той добавя, че във всички случаи обменът на информация относно основните отстъпки по време на срещата на специализираното сдружение AGSI от 6 март 1998 г. бил в противоречие с интересите му и представлявал само изолиран случай. Що се отнася до обсъждането на отстъпките и маржовете по време на срещата на координиращата организация ASI от 7 ноември 2002 г., на което се позовава Комисията в бележка под линия 403 от обжалваното решение, то представлявало само опит за координиране по изключение на една-единствена и незначителна отстъпка, което не попадало под член 101 ДФЕС.

175 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на деветата част от първото основание.

176 В това отношение, първо, следва да се припомни, че от текста на член 101, параграф 1, буква а) ДФЕС следва, че една съгласувана практика може да има антиконкурентна цел, ако „пряко или косвено определ[я] покупни или продажни цени или други условия на търговията“. Следователно предвид факта, че подобно на другите свързани с конкуренцията норми на Договора, член 101 ДФЕС цели да защити не само преките интереси на конкурентите или на потребителите, но и структурата на пазара и по този начин самата конкуренция, вече е постановено, че текстът на посочения член не позволява за забранени да се считат само съгласуваните практики, които имат непосредствено действие върху платената от крайните потребители цена (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 юни 2009 г. по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, Сборник, стр. I-4529, точки 36—38). Освен това съгласно постоянната съдебна практика, за да се прецени дали дадена съгласувана практика е забранена от член 101, параграф 1 ДФЕС, отчитането на конкретните резултати от нея е излишно, щом като е ясно, че тя има за цел да предотврати, ограничи или наруши конкуренцията в рамките на общия пазар (вж. Решение по дело T-Mobile Netherlands и др., C-8/08, посочено по-горе, точка 29 и цитираната съдебна практика).

177 Второ, от въведената с Регламент № 17 и Регламент № 1/2003 система на санкции за нарушение на правилата на конкуренцията, по начина по който тя е тълкувана в постоянната съдебната практика, следва, че поради самото си естество картелите заслужават най-строгите глоби. Конкретното отражение, което те могат да имат върху пазара, и по-специално въпросът доколко ограничаването на конкуренцията води до установяване на пазарна цена, която е по-висока от тази, която би била налице при липсата на картела, не са решаващ критерий за определяне на размера на глобите (Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело KME Germany и др./Комисия, T-25/05, непубликувано в Сборника, точка 82 и цитираната съдебна практика).

178 Трето, за разлика от Насоките от 2006 г., в точка 1A от Насоките от 1998 г. се предвижда, че по принцип при оценяване на тежестта на дадено нарушение трябва да се вземе предвид, доколкото може да бъде определено, неговото действително отражение върху пазара. Съгласно текста на последните насоки обаче споразуменията или съгласуваните практики, които като в настоящия случай са насочени по-специално към координирането на увеличенията цените, могат да бъдат квалифицирани като „много тежки“, без да е необходимо такова поведение да се характеризира с особено отражение или особен географски обхват. Този извод се потвърждава от факта, че макар при описанието на тежките нарушения в Насоките от 1998 г. изрично да се посочва отражението върху пазара и последиците в голяма част от общия пазар, при описанието на много тежките нарушения, обратно, не се поставя условие за наличието на конкретно отражение върху пазара или пък на последици в определена географска област (вж. Решение по дело KME Germany и др./Комисия, точка 177 по-горе, точка 83 и цитираната съдебна практика).

179 От съображенията и припомнената в точки 176—178 по-горе съдебна практика следва, че при наличието на нарушение, което спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, самото естество на това нарушение позволява не само да се констатира, че то попада сред забраненото от член 101 ДФЕС поведение, но и да се прецени степента на неговата тежест, за да се определи размерът на глобата, която трябва да се наложи на участвалите в него предприятия, в съответствие с разпоредбите на член 103 ДФЕС и на Регламент № 1/2003.

180 В случая следва да се посочи, че макар в рамките на настоящата част от първото основание жалбоподателят да отрича, че е определял покупните цени за крайния потребител, той не оспорва факта, че е участвал в тайните споразумения относно брутните цени. Освен това, като се имат предвид съображенията и припомнената в точки 176—178 по-горе съдебна практика, жалбоподателят неправилно поддържа, че тъй като картелът се отнася главно до брутните цени, той не може да засегна пазарите надолу по веригата. Всъщност, ако се предположи, че това е била основната цел на прилаганите в рамките на картела практики, следва да се посочи, че брутните цени представляват основата, върху която се изчисляват продажните цени за клиентите. Следователно трябва да се приеме, че координирането между конкуренти на брутните цени може да наруши конкуренцията в рамките на общия пазар и поради това представлява съгласувана практика по смисъла на член 101 ДФЕС. Предвид същата съдебна практика жалбоподателят неправилно се позовава и на изолирания или лишен от последици за него, поради липсата на интерес, характер на тайните обсъждания.

181 Следователно в съображение 1211 от обжалваното решение Комисията правилно е счела, че тъй като са насочени към координиране на бъдещите увеличения на цените, разглежданите тайни споразумения по самото си естество представляват най-тежко нарушение на правилата на конкуренция. Предвид самото естество на констатираното нарушение Комисията отново с основание е възприела същата степен на тежест, за да определи размера на глобата, която трябва да бъде наложена.

182 От гореизложените съображения следва, че деветата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По десетата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че картелът не е засегнал икономиката

183 Жалбоподателят поддържа, че картелът не е могъл да навреди на икономиката, и по-специално на потребителите, тъй като, първо, един картел не може да бъде ефективен при толкова малък пазарен дял като констатирания от Комисията в съображение 1212 от обжалваното решение, второ, фактът че съществуват значителни търговски потоци между държавите членки не благоприятства солидността на картела, и трето, липсата на регулаторен механизъм в случая говори за сътрудничество на случаен принцип, за слабо ниво на организация и поради това за липса на влияние върху икономиката.

184 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на десетата част от първото основание.

185 В това отношение е достатъчно да се припомни, че както бе посочено в точка 179 по-горе, при наличието на нарушение, което спада към най-тежките ограничения на конкуренцията, самото естество на това нарушение позволява да се прецени степента на неговата тежест, за да се определи размерът на глобата, която трябва да се наложи на участвалите в него предприятия, в съответствие с разпоредбите на член 103 ДФЕС и на Регламент № 1/2003.

186 Освен това е постановено, че при преценката на споразумение по член 101, параграф 1 ДФЕС не трябва да взема предвид конкретната рамка, в която се проявяват последиците от него, ако става въпрос за споразумение, което съдържа явни ограничения на конкуренцията като например определянето на цени, подялбата на пазара или контрола върху производството (Решение на Общия съд от 15 септември 1998 г. по дело European Night Services и др./Комисия, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Recueil, стр. II-3141, точка 136).

187 В случая практиките, в които жалбоподателят е упрекнат, че участва, включват явни ограничения на конкуренцията. Всъщност в точка 102 по-горе бе прието, че Комисията е доказала надлежно участието на жалбоподателя в антиконкурентни споразумения, които се изразяват в координиране на увеличенията на цените. При тези обстоятелства Комисията не е била длъжна да докаже антиконкурентните последици.

188 Следователно в съображение 1211 от обжалваното решение Комисията правилно е счела, че в случая тайните споразумения спадат към най-тежките ограничения на конкуренцията. A fortiori, обстоятелството, че разглежданите споразумения не са засегнали икономиката, дори да се предположи, че е вярно, по никакъв начин не може да представлява смекчаващо обстоятелство.

189 Този извод не може да бъде поставен под съмнение от довода на жалбоподателя, изведен от твърдяната липса на регулаторен механизъм. Всъщност, макар наличието на контролни мерки относно прилагането на даден картел да може да се отчете като отегчаващо обстоятелство, липсата на такива мерки не може сама по себе си да представлява смекчаващо обстоятелство (Решение по дело Groupe Danone/Комисия,точка 132 по-горе, точка 393).

190 Същото важи и за довода на жалбоподателя, изведен от това, че предвид посочения в съображение 1212 от обжалваното решение малък пазарен дял на предприятията, участвали в констатираното нарушение, последното не е могло да засегне икономиката. Всъщност от посоченото съображение следва, че според Комисията посоченият пазарен дял е 54,3 %. Такъв пазарен дял обаче, ако се предположи, че е точен, не може да се счете за малък. Освен това жалбоподателят не е посочил защо този дял е недостатъчен, за да засегне икономиката. Ето защо този довод следва да се отхвърли като неоснователен.

191 От гореизложените съображения следва, че десетата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

По втората, дванадесетата и тринадесетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката на отнасящите се до жалбоподателя смекчаващи обстоятелства

– По втората част от първото основание, изведена от неотчитането на последователската роля на жалбоподателя

192 Жалбоподателят поддържа, че никога не е бил част от основната група предприятия, идентифицирана от Комисията, а напротив задоволил се е с последователска роля, обосноваваща намаление на глобата, което следвало a contrario от Решение на Общия съд от 3 март 2011 г. по дело Areva и др./Комисия (T-117/07 и T-121/07, Сборник, стр. II-633, точка 308). Освен това той припомня, че не участва от самото начало в срещите в Австрия.

193 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя, изтъкнати в подкрепа на втората част от първото основание.

194 В това отношение следва да се припомни, че макар изключително пасивната или последователска роля на дадено предприятие да представлява смекчаващо обстоятелство съгласно точка 3, първо тире от Насоките от 1998 г., това не е така в Насоките от 2006 г. Точка 29, трето тире от Насоките от 2006 г. предвижда, че Комисията може да констатира наличието на смекчаващо обстоятелство, когато предприятието представи доказателства, че неговото участие в нарушението е крайно ограничено и по такъв начин докаже, че то фактически не е прилагало представляващите нарушение споразумения, а е възприело конкурентно поведение на пазара. Уточнено е и че сам по себе си фактът, че предприятието е участвало в нарушението по-кратко време, отколкото другите предприятия, няма да се счита за смекчаващо обстоятелство, тъй като то вече е отразено в основния размер на глобата.

195 В случая трябва да се посочи, че за да докаже, че участието му в констатираното нарушение е крайно ограничено, жалбоподателят само твърди, че никога не е бил част от основната група предприятия.

196 Първо, от точка 5.2.3.2 от обжалваното решение следва, че констатацията на Комисията, че съществува основна група от предприятия, която участва в картела в различни държави членки и принадлежи към поне една координираща организация, обхващаща трите подгрупи продукти, има за цел да подпомогне доказването на наличието на единно и продължавано нарушение. Тази констатация по никакъв начин не означава, че предприятията, които не принадлежат към тази основана група от предприятия, участват спорадично в констатираното нарушение.

197 Второ, предвид точка 29, трето тире от Насоките от 2006 г. жалбоподателят е трябвало да докаже, че не е прилагал представляващите нарушение споразумения, което той не е направил. За разлика от това трябва да се посочи, че в приложения 2 и 5 от обжалваното решение Комисията се позовава на документи, които удостоверяват редовното участие на жалбоподателя в срещите на специализираното сдружение AGSI в Германия, считано от 1996 г., и в координиращата организация ASI в Австрия, считано от 2001 г. В отговор на въпрос на Общия съд по време на съдебното заседание жалбоподателят е потвърдил, че не оспорва участието си в тези срещи. Освен това, както бе посочено в точка 102 по-горе, в отговора си на изложението на възраженията жалбоподателят е признал, че е участвал в обмена на информация относно цените в рамките на координиращата организация в ASI в Австрия. От отговора на жалбоподателя на изложението на възраженията следва също, че той е участвал в обсъжданията на цените в рамките на специализираното сдружение AGSI. Комисията е счела, че тези обсъждания имат антиконкурентен характер, което не е оспорено от жалбоподателя в рамките на настоящата жалба.

198 Трето, що се отнася до довода, че жалбоподателят късно се е включил в констатираното нарушение в Австрия, следва да се посочи, от една страна, че както бе припомнено в точка 194 по-горе, това обстоятелство не е смекчаващо обстоятелство, и от друга страна, че жалбоподателят не е изтъкнал нито един довод, който може да обясни по какъв начин това късно включване в констатираното нарушение в Австрия може да разкрие пасивната му роля в рамките на картела.

199 Четвърто, в случая не може да се изведе никакъв извод от Решението по дело Areva и др./Комисия, точка 192 по-горе. Всъщност, макар това решение да потвърждава, че на предприятие, което е играло водеща роля в рамките на картел, може да се наложи увеличение на размера на глобата, в това решение Общият по никакъв начин не е приел, че фактът, че дадено предприятие не е играло водеща роля в даден картел трябва да се счита за смекчаващо обстоятелство. Освен това, що се отнася до точка 308 от това решение, на която жалбоподателят се позовава изрично, е достатъчно да се констатира, че в случая не може да се направи никакъв извод от това, че в посочена точка Общият съд е констатирал, че Комисията неправилно е приложила едно и също увеличение към основния размер на глобата на няколко предприятия, въпреки че посочените предприятия са играли водеща роля през различни значителни периоди от време.

200 С оглед на гореизложените съображения втората част от първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

– По дванадесетата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят е средно по размер предприятие

201 Жалбоподателят поддържа, че противно на това, което ѝ позволява точка 1А от Насоките от 1998 г., Комисията не е отчела факта, че той е средно по размер предприятие, не разполага с правна служба и няма никакъв опит в областта на правото на конкуренция.

202 Комисията оспорва доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на дванадесетата част от първото основание.

203 В това отношение, от една страна, както следва от анализа на шестото основание в точки 82—91 по-горе, Насоките от 1998 г. не се прилагат в случая. Във всички случаи е постановено, че макар в точка 1А от посочените насоки да се предвижда възможността Комисията да отчете факта, че големите предприятия обикновено притежават юридически и икономически познания и имат инфраструктури, които им дават възможност по-лесно да установят, че тяхното поведение представлява нарушение и са наясно с последиците, произтичащи от него съгласно законодателството в областта на конкуренцията, това по никакъв начин не означава, че Комисията е длъжна да отчита скромния размер на някои предприятия (Решение на Общия съд от 30 април 2009 г. по дело CD-Contact Data/Комисия, T-18/03, Сборник, стр. II-1021, точка 115).

204 От друга страна, съгласно съдебната практика малките или средните предприятия не са освободени от задължението си да спазват правилата на конкуренцията (Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, T-456/05 и T-457/05, Сборник, стр. II-1443, точка 281).

205 С оглед на гореизложените съображения дванадесетата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна

– По тринадесетата част от първото основание, изведена от неотчитането на сътрудничеството на жалбоподателя

206 Жалбоподателят изтъква, че Комисията не е взела предвид факта, че той е оказал съдействие по време на разследването и че е отговорил напълно доброволно и в определените срокове на всички искания за предоставяне на информация, както и на останалите въпроси.

207 Комисията оспорва доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на тринадесетата част от първото основание.

208 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика сътрудничество по време на разследването, което не надхвърля сътрудничеството, което предприятията са длъжни да оказват по силата на член 18, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003, не обосновава намаляване на размера на глобата (Решение на Общия съд от 27 септември 2012 г. по дело Nynäs Petroleum и Nynas Belgium/Комисия, T-347/06, точка 62).

209 В случая обаче жалбоподателят поддържа само, че е изпълнил отправените му от Комисията искания за предоставяне на информация в определените срокове. Тъй като това поведение попада сред посочените в точка 208 по-горе задължения, то не представлява смекчаващо обстоятелство.

210 От тези съображения следва, че тринадесетата част от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

211 Предвид изводите, направени в точки 105, 109, 116, 136, 143, 155, 168, 173, 182, 191, 200, 205 и 210 по-горе, следва да се уважи третата част от първото основание, което да се отхвърли в останалата му част.

212 Последиците, които трябва да се изведат от основателността на третата част от първото основание, и начинът, по който те се отразяват върху определянето на размера на наложената на жалбоподателя глоба, ще бъдат разгледани от Общия съд при упражняването на пълната му компетентност в точка 245 и следващите по-долу.

3. По второто основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 и на принципа на равно третиране, произтичащо от прилагането на тавана от 10 %, посочен в член 23, параграф 2 от този регламент

213 Жалбоподателят поддържа по същество, че Комисията е нарушила член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, тъй като, тълкувайки предвиденията в член 23, параграф 2, втора алинея от посочения регламент таван от 10 % като максимална граница на размера на наложената глоба, приложена в края на процеса по определяне на размера на глобата, която може да бъде надхвърлена в хода на различните етапи на посочения процес, а не като горна граница на скала от наказания, определена в началото на процеса по определяне на размера на глобата, тя е се поставила в невъзможност да прецени тежестта на нарушението, в което упреква жалбоподателя. Освен това прилагането на такава максимална граница нарушавало принципа на равно третиране.

214 Комисията оспорва доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на второто основание.

215 В това отношение най-напред следва да се посочи, че противно на твърдяното от жалбоподателя, член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 са идентични по същество.

216 По нататък, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика само окончателният размер на наложената глоба трябва да се вмества в предвидения в член 23, параграф 2, втора алинея от Регламент № 1/2003 таван от 10 % и че тази разпоредба не пречи на Комисията да достигне, в хода на различните етапи от изчисляването на глобата, до междинен размер, който надхвърля този таван, стига окончателният размер на глобата да не го надхвърля (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точки 277 и 278 и Решение на Съда от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точка 82).

217 Така, ако при изчислението се окаже, че окончателният размер на глобата трябва да се намали с размера, който надвишава тавана, фактът, че някои фактори, като тежестта и продължителността на нарушението, не са оказали действително отражение върху размера на наложената глоба, е само обикновена последица от прилагането на този таван към посочения окончателен размер (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 279).

218 Всъщност предназначението на тавана от 10 % е да се предотврати налагането на глоби, за които може да се предвиди, че поради мащабите им, определени въз основа на общия му оборот, пък било то и приблизително и неточно, предприятието няма да може да плати (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 280).

219 Следователно става дума за таван, който се прилага еднакво за всички предприятия, съразмерно с големината на всяко едно от тях, и цели да се избегнат прекомерни и непропорционални глоби. Така целта на този таван е различна и самостоятелна цел в сравнение с целта на критериите тежест и продължителност на нарушението (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точки 281 и 282).

220 Единствената възможна последица от този таван е, че изчисленият въз основа на критериите тежест и продължителност на нарушението размер на глобата ще се намали до максимално разрешеното равнище. Прилагането му предполага, че съответното предприятие не плаща цялата глоба, която по принцип би дължало с оглед на тези критерии (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 283).

221 От припомнената по-горе съдебна практика следва, че в случая, противно на твърдяното от жалбоподателя, не може да се счете, че Комисията е нарушила член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003, като е тълкувала член 23, параграф 2, втора алинея от този регламент като максимална граница на размера на наложената глоба, приложена в края на процеса по определяне на размера на глобата, която може да бъде надхвърлена в хода на различните етапи на посочения процес, а не като горна граница на скала от наказания, определена в началото на процеса по определяне на размера на глобата.

222 Този извод не може да бъде поставен под съмнение от доводите на жалбоподателя.

223 Първо, макар да трябва да се счете, че прилагането на таван от 10 % противоречи на възпиращата цел, преследвана с Регламент № 1/2003, тъй като размерът на действително наложената глоба трябва да се намали, за да се отчете този таван, подобно ограничение все пак е обосновано от задължението за спазване на принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 68 по-горе, точка 281). Освен това следва да се посочи, че предлаганото от жалбоподателя тълкуване би противоречало в още по-голяма степен на възпиращата цел, тъй като според това тълкуване, за да се изчисли размерът на глобата, първо, трябва да се приложи таван от 10 %, и второ, да се вземат предвид тежестта и продължителността на нарушението, което неизбежно би довело до налагането на глоба, чийто размер е под тавана от 10 %. Следователно доводът, който жалбоподателят извежда от възпиращата цел на Регламент № 1/2003, не може да бъде уважен.

224 Второ, макар в разпоредителната част на обжалваното решение да не се споменава изрично по какъв начин са отчетени продължителността и тежестта на констатираното нарушение при изчисляването на размера на наложената на жалбоподателя глоба, следва да се припомни, че според съдебната практика разпоредителната част на дадено решение трябва да се разглежда в светлината на мотивите, които ѝ служат за опора (Решение на Общия съд от 22 март 2011 г. по дело Altstoff Recycling Austria/Комисия, T-419/03, Сборник, стр. II-975, точка 152). В случая обаче трябва да се посочи, че Комисията е отчела тежестта и продължителността на констатираното нарушение съответно в съображения 1210—1220 и 1221—1223 от обжалваното решение. От това следва, че доводът на жалбоподателя, че в разпоредителната част на обжалваното решение не се говори за тежестта и продължителността на констатираното нарушение, трябва да се отхвърли като неоснователен.

225 Трето, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на равно третиране, от една страна, както следва по-специално от цитираната в точка 217 по-горе съдебна практика, фактът, че поради прилагането на предвидения в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван от 10 % някои фактори, като тежестта и продължителността на нарушението, не са оказали действително отражение върху размера на глобата, наложена на участник в нарушението, за разлика от други участници, които не са се ползвали от намаление на основание посочения таван, е само обикновена последица от прилагането на този таван към окончателния размер на наложената глоба. От друга страна, Общият съд вече е постановил, че единствено фактът, че окончателно наложената глоба възлиза на 10 % от оборота на жалбоподателя, докато този процент е по-нисък за другите участници в картела, не може да съставлява нарушение на принципа на равно третиране. Всъщност тази последица е неразделно свързана с тълкуването на тавана от 10 % като разрешена максимална граница, която се прилага след евентуално намаляване на размера на глобата поради смекчаващи обстоятелства или поради принципа на пропорционалност (Решение на Общия съд от 16 юни 2011 г. по дело Putters International/Комисия, T-211/08, Сборник, стр. II-3729, точка 74). Ето защо този довод трябва да се отхвърли като неоснователен.

226 Четвърто, що се отнася до довода на жалбоподателя, че самата Комисия изпитва съмнения относно законосъобразността на Насоките от 2006 г., трябва да се констатира, че той не допринася за доказване на нарушеното на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003. Следователно този довод трябва да се отхвърли като неотносим.

227 От гореизложените съображения следва, че второто основание трябва да се отхвърли като отчасти неоснователно и отчасти неотносимо.

4. По четвъртото основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, поради това че Комисията не е спазила по-ранната практика при вземане на решения

228 Жалбоподателят счита, че Комисията е нарушила принципа на равно третиране, тъй като сравнението между настоящия случай, от една страна, и Решение на Комисията от 22 юли 2009 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39.396 — Калциев карбид и реагенти на базата на магнезий за стоманодобивната и газовата промишленост), Решение на Комисията от 11 март 2008 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.543 — Международни услуги по преместване), Решение на Комисията от 7 октомври 2009 г. относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/C.39129 — Електрически трансформатори) и Решение на Комисията от 11 юни 2008 г относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.695 — Натриев хлорат), от друга страна, показва че Комисията е третирала по един и същ начин различни положения. Според него, макар че тежестта на констатираното нарушение е много по-различна от тежестта на

нарушенията, разглеждани в посочените по-ранни решения, за целите на определяне на основния размер на глобата Комисията е фиксирала почти идентичен дял от стойността на продажбите — между 15 % и 19 %.

229 Комисията оспорва доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на четвъртото основание.

230 В това отношение следва да се припомни, че по-ранната практика на Комисията при взимане на решения не служи като правна уредба на глобите в областта на конкуренцията, тъй като тя е установена в член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003, допълнен с Насоките (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия, T-329/01, Recueil, стр. II-3255, точка 108 и цитираната съдебна практика).

231 Освен това предвид широката свобода на преценка на Комисията при определянето на размера на глобите, единствено фактът, че в по-ранната си практика при взимане на решения Комисията е счела, че дадено поведение обосновава глоба в определен размер, изобщо не означава, че тя е задължена да направи същата преценка в по-късно решение (вж. в този смисъл Решение по дело Archer Daniels Midland, точка 230 по-горе, точки 109 и 110 и цитираната съдебна практика).

232 Така в случая следва да се констатира, че позоваването от жалбоподателя на посочените в точка 228 по-горе решения само̀ по себе си е неотносимо, тъй като Комисията не е длъжна да прецени по същия начин настоящото дело.

233 От гореизложените съображения следва, че четвъртото основание трябва да се отхвърли като неотносимо.

5. По петото основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалност, поради това че Комисията не е отчела ограничените икономически възможности на жалбоподателя

234 Жалбоподателят посочва, че през 2009 г. голяма част от единствения му завод е разрушена от пожар, което прави невъзможно каквото и да е производство в продължение на няколко месеца и увреждa в значителна степан финансовото му състояние и печалбите. Той поддържа също, че е поискал от Комисията да вземе предвид ограничените му финансови възможности при определяне на размера на глобата, но в обжалваното решение тя не е споменала това искане, нито е разгледала доводите му. Жалбоподателят счита, че предвид тези обстоятелства размерът на глобата му е трябвало да бъде намален, независимо че взетият предвид при определянето на глобата оборот отразява ограничените му икономически възможности.

235 Комисията оспорва доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на петото основание.

236 Първо, трябва да се посочи, че размерът на наложената на жалбоподателя глоба отразява евентуалното намаляване на оборота за 2009 г., което може да е резултат от пожара, който през 2009 г. разрушава единствения му завод. Всъщност, макар от съображение 1200 от обжалваното решение да следва, че за определянето на основния размер на глобата е използвана стойността на продажбите за 2003 стопанска година, в съображение 1262 от посоченото решение е уточнено, че все пак предвиденият в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 таван е изчислен въз основа на оборота за 2009 г. — годината на пожара.

237 Второ, що се отнася до твърдението за нарушение, изведено от неотчитането на икономическите възможности на жалбоподателя, следва да се констатира, че по време на административното производство последният не е изтъкнал нито едно доказателство за това, че икономическото му положение е такова, че налагането на глобата да постави в опасност жизнеспособността му, каквото е изискването на точка 35 от Насоките от 2006 г.

238 Предвид горепосочените съображения петото правно основание следва да се отхвърли като неоснователно.

239 От анализа на първото, второто, четвъртото, петото и шестото основание, изтъкнати в подкрепа на искането за частична отмяна на обжалваното решение, следва, че трябва да се уважи третата част от първото основание и да се отхвърлят като неоснователни или като неотносими останалите части на това основание, както и второто, четвъртото, петото и шестото основание.

240 Що се отнася до последиците, които трябва да се изведат във връзка с исканията за частична отмяна на обжалваното решение, първо, трябва да се посочи, че що се отнася до член 1 от обжалваното решение, в параграф 2 Комисията е приела, че като е участвал в нарушение на територията на Германия и на Австрия жалбоподателят е нарушил член 101 ДФЕС. В това отношение следва да се констатира, че тъй като в този член Комисията не е възпроизвела грешките, които е допуснала при определянето на размера на наложената на жалбоподателя глоба и които се отнасят до географския обхват на нарушението, в което последният е упрекнат, посоченият член не е опорочен от незаконосъобразност. Следователно трябва да се отхвърлят исканията за частична отмяна, доколкото те се отнасят до член 1, параграф 2 от посоченото решение.

241 Второ, що се отнася до член 2 от обжалваното решение, от една страна, предвид извода, направен в предходната точка, а именно че жалбоподателят е нарушил разпоредбите на член 101 ДФЕС, в член 2, параграф 6 от посоченото решение Комисията правилно е решила, основавайки се на разпоредбите на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, посочен в съображение 1182 от обжалваното решение, да наложи глоба на жалбоподателя. Следователно трябва да се отхвърлят исканията за частична отмяна, доколкото се отнасят до член 2, параграф 6 от посоченото решение.

242 От друга страна, тъй като с член 2, параграф 6 от обжалваното решение се определя размерът на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателя, и доколкото в рамките на второто си искане жалбоподателят моли Общия съд, при условията на евентуалност, да намали размера на наложената му глоба, Общият съд ще изведе последиците от констатираните в точка 167 по-горе грешки в преценката относно определянето на посочения размер при анализа на това второ искане.

243 От съдържащите се в точки 240—242 по-горе съображения следва, че искането за частична отмяна на обжалваното решение трябва да се отхвърли изцяло.

B– *По представеното при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на наложената на жалбоподателя глоба*

244 Предвид второто искане, представено при условията на евентуалност, с което жалбоподателят иска от Общия съд да намали размера на наложената му глоба, Общият съд, упражнявайки пълната си юрисдикция, трябва да разгледа, от една страна, начина, по който грешките, допуснати от Комисията и изложени в точки 156—168 по-горе, ще се отразят върху размера на наложената на жалбоподателя глоба, и от друга страна, останалите доводи на жалбоподателя, насочени към получаване от Общия съд на намаление на размера на наложената му глоба.

1. По начина, по който грешките, допуснати от Комисията, ще се отразят върху размера на глобата

245 Предвид двете грешки в преценката, допуснати от Комисията, така както бяха посочени в точка 167 по-горе, Общият съд решава да замени преценката на Комисията относно определянето на наложената на жалбоподателя глоба със собствената си преценка на основание

пълната юрисдикция, с която разполага по силата на член 261 ДФЕС и на член 31 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл Решение по дело КМЕ и др./Комисия, точка 38 по-горе, точка 103 и цитираната съдебна практика, както и Решение по дело Romana Tabacchi/Комисия, точка 38 по-горе, точка 265).

246 В това отношение следва да се припомни, че макар Насоките от 2006 г. да не предопределят преценката на съда на Съюза, когато се произнася в рамките на пълната си юрисдикция (Решение на Общия съд от 27 юли 2005 г. по дело Brasserie nationale и др./Комисия, T-49/02-T-51/02, Recueil, стр. II-3033, точка 169), в случая Общият съд счита за подходящо да се вдъхнови от тях, за да преизчисли размера на глобата, тъй като те позволяват да се вземат предвид всички релевантни за конкретния случай елементи и да се наложат пропорционални глоби на всички участвали в констатираното нарушение предприятия.

247 В случая, първо, както следва от анализа на третата част от първото основание в точки 156—168 по-горе, двете грешки в преценката, допуснати от Комисията, се състоят във фиксирането от последната, за целите на определяне на размера на наложената глоба, на 15 % на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“ единствено въз основа на основните характеристики на констатираното нарушение, а именно и по-специално географския му обхват, доколкото то покрива територията на шест държави членки. Жалбоподателят обаче не е представил доказателства, че Комисията е допуснала грешки при прилагането на другите критерии за определяне на глобата. Поради това, що се отнася до последиците от допуснатите от Комисията грешки при изчисляване на размера на глобата, Общият съд трябва да замени преценката на Комисията със собствената си преценка само по отношение на определянето на коефициентите „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“.

248 Второ, Общият съд счита, че както следва от член 1, параграф 2 и от съображения 872 и 873 от обжалваното решение, Комисията основателно е счела, че жалбоподателят е участвал в единно и продължавано нарушение в периода от 6 март 1998 г. до 9 ноември 2004 г., състоящо се в таен картел, насочен към координиране на бъдещите увеличения на цените на трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, на територията на Германия и Австрия.

249 Освен това не само с оглед на естеството му, но и на неговия географски обхват (територията на две държави членки) и на продължителността му от почти седем години, нарушение като разглежданото в настоящия случай спада към най-тежките нарушения. Като се има предвид обаче фактът, че съгласно точка 23 от Насоките от 2006 г. посочените ограничения обосновават възприемането на дял от стойността на продажбите, разположен в горния край на скàлата от 0 % до 30 %, Общият съд счита, че предвид естеството на разглежданото нарушение възприетия в случая дял от 15 % съответства на минимума (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 16 юни 2011 г. по дело Team Relocations/Комисия, T-204/08 и T-212/08, Сборник, стр. II-3569, точки 94, 100 и 118).

250 Поради това, предвид Насоките от 2006 г. и изложените в преходната точка съображения, за да определи основния размер на наложената на жалбоподателя глоба, Общият съд приема, че за целите на изчисляване на основния размер на наложената на жалбоподателя глоба е подходящо да се фиксира на 15 % от стойността на продажбите на разглежданите продукти на територията на Германия и Австрия, от една страна, коефициентът „тежест на нарушението“, и от друга страна, коефициентът „допълнителна сума“.

251 В светлината на изложените в точки 245—250 по-горе съображения Общият съд определя общия размер на глобата, която трябва да се наложи на жалбоподателя за единното и продължавано нарушение, в което той е участвал в Германия и в Австрия, на 12 517 671 EUR.

2. По допълнителните доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на искането за изменение на размера на наложената му глоба

252 В това отношение следва да се припомни, че при упражняване на пълната си юрисдикция Общият съд трябва да направи самостоятелна преценка, като вземе предвид всички обстоятелства по конкретния случай. Най-напред, тази преценка трябва да се направи при спазване на основните принципи на правото на Съюза като принципа на пропорционалност (вж. в този смисъл Решение по дело Romana Tabacchi/Комисия, точка 38 по-горе, точка 280) или принципа на равно третиране (Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 187).

253 По-нататък, от съдебната практика следва, че упражняването на пълен съдебен контрол на основание на пълната юрисдикция не е равнозначно на служебен контрол и че следователно с изключение на правните основания, свързани с императивни правни норми, които съдът е длъжен да повдигне служебно, като липсата на мотиви на обжалваното решение, жалбоподателят е този, който трябва да посочи правните основания срещу решението и да представи доказателства в подкрепа на тези правни основания (вж. в този смисъл Решение по дело Chalkor/Комисия, точка 38 по-горе, точка 64).

254 В случая, на първо място, следва да се констатира, както бе посочено в точка 49 по-горе, че третото основание е изтъкнато от жалбоподателя в подкрепа на второто искане, тоест в подкрепа на искането на жалбоподателя за изменение на размера на глобата.

255 В подкрепа на третото основание жалбоподателят упреква Комисията, че е изчислила основния размер на глобата, като е приложила еднакви коефициенти „тежест на нарушението“ и „допълнителна сума“, без да отчете шестте обстоятелства, които характеризират участието му в констатираното нарушение. В това отношение той изтъква, първо, че е участвал в посоченото нарушение само в две държави членки, второ, че отправеното срещу него твърдение за нарушение се отнася само до една от трите подгрупи продукти, посочени в точка 3 по-горе, трето, че тази подгрупа продукти е била предмет на по-малко интензивни споразумения от подгрупата на душ кабините, четвърто, че участието му не е имало мултинационален обхват, пето, че той не е бил част нито от подбудителите на картела, нито от основната група предприятия, нито от предприятията, които са се договаряли двустранно преди прилагането на картела в рамките на срещите на сдруженията, и шесто, че е участвал в срещите само на три сдружения.

256 Комисията оспорва доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на третото основание.

257 В това отношение, първо, Общият съд констатира, че шестте обстоятелства, които посочва жалбоподателят, за да характеризира участието си в констатираното нарушение, възпроизвеждат, поне в основни линии, някои от вече изложените от него в рамките на първото основание доводи, изтъкнати в подкрепа на първото искане. От извършения от Общия съд анализ на това основание обаче следва, че с изключение на довода относно грешката в преценката, допусната от Комисията във връзка с географския обхват на нарушението, в което е участвал жалбоподателят (третата част от първото основание), посочените доводи трябва да се отхвърлят като неоснователни или като неотносими.

258 Второ, Общият съд констатира, че третата част от първото основание е възпроизведена от жалбоподателя като първото обстоятелство, посочено в рамките на третото основание. Това обстоятелство обаче, което се основава на ограничения до територията на Германия и Австрия географски обхват на участието на жалбоподателя в нарушението, в което е упрекнат, вече бе разгледано от Общия съд в точки 247—251 по-горе в рамките на пълната му юрисдикция, за целите на евентуалното изменение на размера на глобата.

259 Следователно третото основание трябва да се отхвърли.

260 На второ място, от една страна, Общият съд счита, по силата на пълната си юрисдикция, че нито едно от доказателствата, на които се позовава жалбоподателят в настоящото дело, нито което и да е от правните основания, свързани с императивни правни норми, обосновават необходимостта да се използва това правомощие, за да се намали адекватно размерът на наложената на жалбоподателя глоба, така като бе определен в точка 251 по-горе. От друга страна, Общият съд счита, че като се имат предвид всички изтъкнати пред него доказателства, глоба в размера на 12 517 671 EUR представлява подходящо наказание, предвид продължителността и тежестта на нарушението, в което е участвал жалбоподателят, и позволява да се накаже пропорционално и възпиращо антиконкурентното му поведение.

261 Що се отнася до исканията, отправени при условията на евентуалност, за намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателя с член 2, параграф 6 от обжалваното решение, от всички гореизложени съображения следва, че тъй като посочената сума е идентична с определената от Общия съд в точка 251 по-горе в рамките на пълната му юрисдикция, посочените искания трябва да се отхвърлят.

262 Предвид изводите, направени в точки 243 и 261 по-горе, жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

263 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

264 Що се отнася до съдебните разноски на Съвета, следва да се припомни, че съгласно разпоредбите на член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник встъпилите в делото институции понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно като встъпила страна Съветът ще понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG понася направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски на Европейската комисия.

3) Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 септември 2013 г.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 5

От правна страна 6

I – По допустимостта 7

II – По съществото на спора 9

А – По възраженията за незаконосъобразност 10

1. По възражението, изведено от незаконосъобразността на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 10

2. По възражението, изведено от незаконосъобразността на Насоките от 2006 г. 11

Б – По представеното като главно искане за частична отмяна на обжалваното решение 13

1. По шестото основание, изведено от нарушение на забраната за прилагане на правни норми с обратна сила 13

2. По първото основание, изведено от грешки в преценката, допуснати от Комисията относно констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят, и определянето на размера на наложената му глоба 15

а) По грешките в преценката относно констатирането на нарушението, в което е упрекнат жалбоподателят 15

По шестата, седмата и осмата част от първото основание, изведени от грешка в преценката относно участието на жалбоподателя в констатираното нарушение в Австрия 15

– По седмата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно уеднаквяването от жалбоподателя на цените в Австрия с тези в Германия 16

– По шестата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно участието на жалбоподателя в обмена на информация в Австрия .. 17

– По осмата част от първото основание, изведена от грешка в преценката относно обхвата на участието на жалбоподателя в картела 18

По четвъртата и единадесетата част от първото основание, изведени от неправилното прилагане на член 101 ДФЕС 19

– По четвъртата част от първото основание, изведена от това, че координирането на цените отговаря на искане на клиентите 20

– По единадесетата част от първото основание, изведена от ползите за конкуренцията от прозрачността на пазара 22

б) По грешките в преценката относно определянето на размера на наложената на жалбоподателя глоба 23

По първата, третата, петата, деветата и десетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката относно тежестта на констатираното нарушение 24

– По първата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят произвежда само изделия от една от трите подгрупи продукти, до които се отнася констатираното нарушение 24

– По третата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят не е бил запознат с констатираното нарушение и е участвал в него само в две от държавите членки, които то обхваща 24

– По петата част от първото основание, изведена от неотчитането на по-малката интензивност на споразуменията относно крановете и фитингите 26

– По деветата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че картелът не може да засегна пазарите надолу по веригата 27

– По десетата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че картелът не е засегнал икономиката 29

По втората, дванадесетата и тринадесетата част от първото основание, изведени от грешки в преценката на отнасящите се до жалбоподателя смекчаващи обстоятелства 30

– По втората част от първото основание, изведена от неотчитането на последователската роля на жалбоподателя 30

– По дванадесетата част от първото основание, изведена от неотчитането на факта, че жалбоподателят е средно по размер предприятие 31

– По тринадесетата част от първото основание, изведена от неотчитането на сътрудничеството на жалбоподателя 32

3. По второто основание, изведено от нарушение на член 23, параграф 3 от Регламент № 1/2003 и на принципа на равно третиране, произтичащо от прилагането на тавана от 10 %, посочен в член 23, параграф 2 от този регламент 32

4. По четвъртото основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, поради това че Комисията не е спазила по-ранната практика при вземане на решения 34

5. По петото основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалност, поради това че Комисията не е отчела ограничените икономически възможности на жалбоподателя 35

В – По представеното при условията на евентуалност искане за намаляване на размера на наложената на жалбоподателя глоба 36

1. По начина, по който грешките, допуснати от Комисията, ще се отразят върху размера на глобата 36

2. По допълнителните доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на искането за изменение на размера на наложената му глоба 38

По съдебните разноски 39